

prama-ticles

Y-X
(o la fidelitat dels
cignes negres)

El mar no cap dins
d'una capsa de sabates

Laia Alsina Ferrer

comanegra
Institut del Teatre | Edicions

Laia Alsina Ferrer (Argentona, 1988) estudia Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre, on, juntament amb El Timbal, també es forma com a actriu. És guanyadora del VII Torneig de Dramatúrgia de Temporada Alta 2017 i de la beca d'escriptura dramaturgic Carme Montoriol 2019 de l'ICUB. El 2014 funda la companyia de teatre polític El martell, amb la qual exerceix de directora i dramaturga. Entre els seus textos destaquen *Ah!* (Contigo América, Ciutat de Mèxic, 2020; Sala Atrium, 2017), *Selecció natural* (Temporada Alta, 2019), *Atlàntida 92* (Teatre Tantarantana, 2019), *Martí* (Sala Beckett, 2019), *A l'altre barri* (Timbre4, Buenos Aires, 2018; Sala La Planeta, 2017), *Aigua* (La Casa de la Maldita Vanidad, Bogotà, 2018), *El mar no cap dins d'una capsa de sabates* (Teatre Tantarantana, 2018); *Y-X (o la fidelitat dels cignes negres)* (La Seca-Espai Brossa, 2017; Sala Atrium, 2016) i *Z*, finalista del XXXIXè Premi Born de Teatre.

Y-X
(o la fidelitat dels
cignes negres)

El mar no cap dins
d'una capsa de sabates

rama-ticles

Dramatúrgia contemporània

Primera edició: març del 2020

© d'Y-X (*o la fidelitat dels cignes negres*): Laia Alsina Ferrer, 2015

© d'*El mar no cap dins d'una capsa de sabates*: Laia Alsina Ferrer, 2018

© del pròleg: Guillem-Jordi Graells, 2020

© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Institut del Teatre, 2020

Apareixen fragments de les lletres de les següents cançons: «Bailar pegados», de Sergio Dalma; «Un mundo ideal», de Ricardo Montaner; «La celosa», de Joaquín Zamacoís; «Sin ti no soy nada», d'Amaral; «Cançó de bres per a una princesa negra», de Gabriel Janer Manila; «Wannabe», de Spice Girls; i «Barbie Girl», d'Aqua.

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Direcció general: Magda Puyo
Plaça de Margarida Xirgu, s/n
08004 Barcelona
www.institutdelteatre.cat

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo
Edició (Institut del Teatre): Marta Borrás
Disseny de col·lecció: Maria Mestre
Disseny de cobertes: Irene Guardiola
Maquetació: Víctor García Tur
Correcció: Núria Puyuelo
Impressió: BookPrint Digital

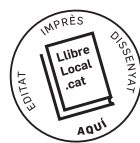
ISBN (Comanegra): 978-84-18022-37-1

ISBN (Diputació de Barcelona): 978-84-9803-917-7

Dipòsit legal: B 4476-2020

Libre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Libre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis. Visita llibrelocal.cat per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Y-X
(o la fidelitat dels
cignes negres)

El mar no cap dins
d'una capsula de sabates

Laia Alsina Ferrer

Pròleg de Guillem-Jordi Graells

Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

comanegra

Índex

Pròleg	
Guillem-Jordi Graells	9
Y-X (o la fidelitat dels cignes negres)	17
El mar no cap dins d'una capsa de sabates	91

Pròleg

Guillem-Jordi Graells

Una de les màximes satisfaccions d'un professor —i encara més si és un «mestre»— és veure com els membres de l'alumnat que l'han suportat i/o seguit durant uns quants cursos acadèmics comencen a campar-se-les sols —o sola, en aquest cas. És cert que hi ha algun tarat que, així que passen de la condició d'alumne a la de col·lega, activa d'immediat els mecanismes de la competència i passa a considerar-los rivals, quan no directament enemics. Però el més habitual és rebre els primers èxits de l'antic/ga deixeble/a amb satisfacció. En el meu cas, amb Laia Alsina Ferrer, exalumna a l'especialitat de direcció i dramaturgia de l'Institut del Teatre, me n'he alegrat sincerament i no m'he cregut que haver vetllat, amb el paper sempre ambigu de «tutor», algun dels seus primers textos m'atorgui cap mèrit especial pel que fa a les seves realitzacions posteriors. Sobretot si tenim en compte que la seva praxi dramaturgica és ben lluny de la meua —quan la practicava— i, si voleu, fins de les meves predileccions. Això darrer no vol dir, però, que no hagi valorat i fins admirat els sòlids passos endavant que anava acumulant tant en l'etapa docent com especialment després.

Una dona que ha superat fa relativament poc la trentena però que ja té un currículum considerable. A més d'algunes ajudanties i direccions de textos aliens, ha estrenat, amb producció o lectura dramatitzada, gairebé sempre sota la seva direcció i amb la companyia que va fundar, El martell, o bé ha editat fins a nou textos teatrals, dos dels quals figuren en aquest volum. Tenint en compte que això darrer ha estat durant els darrers cinc anys, es pot afirmar que la seva trajectòria ha arrencat amb molta força i constància, afermant les característiques que, des de l'inici, distingien la seva creació autoral. Encara és prematur, però, parlar de «maduració», ja que les seves obres pertanyen a una «primera etapa» que, probablement, i així ho desitjo, anirà seguida d'altres evolucionades des d'aquest sòlid punt de partida.

Per completar la visió del personatge, cal dir que ja fa un parell d'anys que va aconseguir el títol superior de l'especialitat que havia estudiat a l'Institut, on també havia realitzat anteriorment el primer cicle d'interpretació, i que en el mercat dels premis i ajuts per a textos ja ha obtingut alguns èxits: finalista al Premi Born, segon premi a la beca DespertaLab, beca Carme Montoriol i, sobretot, guanyadora del 7è Torneig de Dramatúrgia del Festival Temporada Alta, cosa que ja li ha permès fer el salt a l'altra banda de l'Atlàntic. També ha editat tres dels seus primers textos, *Aigua*, *Z* i *Ah!* a l'editorial Rema, i ha participat en un volum de narrativa amb el conte *Matí*, que va guanyar el Premi Tinet de narrativa curta a Tarragona.

Presentat el personatge en la seva trajectòria fins avui —unes dades que, n'estic segur, ben aviat quedaran obsoletes—, anem pels dos textos inclosos en aquest volum. I, de passada, celebro que aquesta col·lecció s'arrisqui a publicar noms poc coneguts o «establerts», o sigui que gosi promocionar-los, que és allò pel qual haurien de servir bàsicament els premis, les beques i fins publicacions com aquesta. I també em sembla positiu el fet que, com que l'extensió dels dos textos, *Y-X (o la fidelitat dels cignes negres)* i *El mar no cap dins d'una capsa de sabates*, és relativament moderada, se'n donin a conèixer un parell a través d'aquesta col·lecció, cosa que ens permet copsar millor per on va, ara com ara, la proposta dramàtica de l'autora.

Començant pels títols d'ambdues peces, pot semblar que són d'una dimensió exagerada, i de mala memorització per al públic, sobretot si tenim en compte la seva tendència inicial als títols breus o brevíssims en les primeres obres: *Z, Ah!, Aigua* o el mateix *Y-X*, descomptant els subtítols entre parèntesis que n'acompanyen algun. Aquest és un detall gens secundari, ja que aquesta brevetat em sembla un indicatiu d'una de les intencions bàsiques dels textos: la seva contundència. I certament un títol breu és més directe que no una llarga parafrasi, aquí reservada al subtítol, no prescindible però ben secundari. Aquesta contundència s'exerceix al llarg del text sobretot des del punt de vista ideològic i temàtic però amb una sàvia alternança de recursos des del punt de vista formal, que és la que acaba generant la tensió dramàtica indispensable per mantenir l'atenció i l'interès del públic davant d'una peça que no juga amb els mecanismes clàssics de l'argument o el dibuix de personatges.

Perquè diguem-ho ja, i advertim als possibles al·lèrgics, es tracta de dues peces adscribibles a aquestes denominacions genèriques, imprecises i/o vacil·lants de «teatre postdramàtic» o «postespectacular» o «postmodern» que circulen. Vaja, «post-el·logueu». No intentaré resumir, o rebatre, aquestes denominacions i les formulacions que se n'han fet en les dues darreres dècades, de Lehmann ençà (no, res a veure amb Lehman Brothers, fixeu-vos en el detall de la doble ena). Per dir-ho senzill, la dramaturgia alsiniana s'adscriu en aquesta primera fase en la línia de la textualitat que rebutja conceptes bàsics com la faula o fins la noció habitual de personatge. No busqueu, doncs, en les seves obres cap «història», almenys entesa en la seva accepció habitual d'«exposició sistemàtica d'una successió d'esdeveniments», és a dir un argument que és columna vertebral d'una acció dramàtica amb més o menys oscil·lacions i peripècies. Això vol dir que en aquestes dues obres no hi ha acció? En absolut. N'hi ha, però organitzada de manera diferent, per petites seqüències o segments, articulats més pel món referencial que no per la relació mecànica causa-efecte.

L'autora defineix —en boca dels personatges— Y-X com una «rapsòdia postmoderna», un «estudi sobre l'amor», però també ens adverteix que «aquí no hi ha norma que valgui», és a dir que no podem esperar que aquesta seqüenciació desenvolupi una historieta convencional més o menys intrigant, ni que el desenvolupament de fórmules successives que s'utilitzen generi cap sistema coherent o fórmula repetitiva. Per això, el text vol trencar tota mena de barreres, posant-se al marge de les fórmules de la dramaturgia «pre-postdramàtica», si se'm per-

met la broma. I d'aquí que altres elements fonamentals de la dramaturgia clàssica, de vegades anomenada aristotèlica, també siguin subvertits.

Per exemple, els personatges, que en les peces d'Alsina Ferrer han estat substituïts pels mateixos actors (i actrius, és clar). És a dir, no hi ha pròpiament personatge, sinó que els intèrprets animen uns personatges eventuals, de vegades instantanis, que desapareixen tan ràpidament com han aparegut, per donar pas a una altra «personificació» per part de l'intèrpret. Són personatges, doncs, al descobert, despullats —que no necessàriament mostren el físic—, en definitiva «narrats» més que «interpretats». Per això a *Y-X* el *dramatis personae* consta de números i lletres (un recurs que no ha inventat pas ella, és clar, fa dècades que és habitual) i, en un pas més enllà, a *El mar no cap dins d'una capsa de sabates* ja utilitza directament el nom real de l'intèrpret, cosa que cal adaptar —i no és pas l'única!— en hipotètiques posades en escena futures. Aquesta és, potser, la màxima negació possible del concepte de «personatge», encara que la utilització de dades i experiències reals dels intèrprets no anul·li que, en realitat, aquests estan representant autèntics personatges, entesos com a peons per articular i desenvolupar els segments d'acció.

Un altre aspecte coherent amb aquesta dissolució dels mecanismes i estructures clàssiques, fins les conservades per autors anteriors de la mateixa tendència, són les càrregues de profunditat contra l'aparença de successió inevitable dels esdeveniments de l'acció. Ja fa moltes dècades els directors d'escena van

començar a mostrar les entranyes de l'artefacte teatral, deixant a la vista els focus, mostrant parts nues de l'escenari, el revers d'elements escenogràfics o altres estructures. Era una manera de trencar la il·lusió del realisme, d'emmarcar l'acció en un artefacte sempre visible. En aquests textos, Laia Alsina Ferrer ens mostra també el budellam del mateix text, sobretot fent que els intèrprets narrin moltes de les didascàlies, de manera que l'acció deixa de ser conseqüència del mecanisme causa-efecte per evidenciar la voluntat deliberada del dramaturg. És, com l'esmentat dels directores d'escena, una conseqüència, potser inconscient, d'aquell famós *verfremdung*, efecte que pretén mantenir present la capacitat crítica de l'espectador davant les temptacions de gronxar-se en la identificació. Ah, i com que la quarta paret fa quasi un segle que no existeix, la interacció mantinguda de vegades estrictament entre els intèrprets pot saltar de manera ocasional cap al pati de butaques.

Sense els elements clàssics que fan avançar, i sobretot culminar, l'acció, com es resol el diguem-ne «tema desenllaç»? És a dir, l'arribada a un punt final que no sigui estrictament arbitrari —que n'hi ha, espectacles que s'acaben «per la patilla» o el cronòmetre. Doncs a través d'una circularitat heretada potser de Beckett, o sigui el retorn al plantejament temàtic o als elements formals de l'inici. Un altre recurs que posa en evidència, i potser fa reflexionar, el públic sobre com ha estat construït el text i l'espectacle. Una estructura circular que es tanca després d'un paroxisme climàtic en *Y-X* i que té una construcció més subtil o plana en *El mar no cap...*

I excuseu que m'hagi centrat en els aspectes estructurals i formals d'ambdues peces, sense entrar en els continguts ideològics i les temàtiques que desenvolupen ambdues obres. Em semblen prou transparents i identificables en cada peça com per haver-hi d'insistir. Perquè l'autora vol fer teatre polític, i des de la crítica, el sarcasme o la paròdia —dels rols de gènere o dels jocs infantils— critica i posa en evidència alguns aspectes del nostre món. I això és molt sa i necessari. En tot cas, i per acabar, espero que l'evolució posterior de la dramaturgia alsiniana ens forneixi noves ocasions de reflexionar i de divertir-nos com proposen aquest parell de textos.

Y-X
(o la fidelitat dels
cignes negres)

*A totes i cadascuna de les meves flors d'El martell,
perquè amb aquesta obra vam saber-nos jardí
i és per això que, encara avui, ens l'estimem tant*

PERSONATGES

Y-X és un text per a tres actors, dues actrius i un total de cinc personatges: 1, 2, 3, 4 i 5. Ocasionalment també apareixeran A, B, C i D.

Repartiment per gèneres:

1, actor

2 i **D**, actor

3 i **C**, actriu

4 i **A**, actriu

5 i **B**, actor

Acte 1

L'escenari és fosc. 3, al bell mig, es troba il·luminada, només, per una llum zenital.

3: Cendra. Penombra. Una superfície immensa coberta d'ossos de procedència indesxifrable. Potser hi ha hagut un gran terratrèmol. Potser un immens meteorit ha exterminat els dinosaures. Sembla evident, però, que algun desastre natural ha deixat tones i tones de cadàvers. El paisatge és patètic. Penós. Desolador. *(Pausa.)* Vent. Cinc actors amb aspecte desmenjat i la mirada perduda —entre els quals, no cal dir-ho, em trobo jo mateixa— recitem xiuxiuejant una tendra i famosa balada, seguint-ne clarament el patró rítmic, però sense cantar-ne la melodia, que només apareixerà i es farà reconeixible per al públic gairebé al final.

L'escenari s'il·lumina lleument. Cendra. Penombra. Cinc actors amb la mirada perduda, entre els quals es troba 3. Succeeix, exactament, allò que ja ha estat acotat en el text.

1, 2, 3, 4 i 5:

Bailar de lejos no es bailar,
es como estar bailando solo.

Tú bailando en tu volcán
y, a dos metros de ti,
bailando yo en el polo.

Probemos, una sola vez, bailar pegados como a fuego,
abrazados al compás, sin separar jamás
tu cuerpo de mi cuerpo.

Bailar pegados es bailar,
igual que baila el mar con los delfines.

Corazón con corazón, en un solo salón, dos bailarines.

5: Tal com ha estat acotat anteriorment, els cinc actors deixem enrere el vers recitat i comencem a cantar. En un principi, havia de cantar jo sol, però es veu, tu, que al final no.

3: Mentre cantem, però, anem caient de genollons a terra com abduïts per una espècie de força invisible que ens condueix irremeiablement a la catarsi. El moment és còsmic.

1, 2, 3, 4 i 5 (*canten i, com per art de màgia, van caient de genollons, molt lentament*):

Abrazadísimos los dos, acariciándonos,
sintiéndonos la piel.

Nuestra balada va a sonar,
vamos a probar, probar el arte de volar.

Bailar pegados es bailar,
bailar pegados es bailar,
es bailar.

Pausa.

2: De cop i volta, 1, 5 i 2 —és a dir, jo mateix, és precis que ho retingueu— ens posem dempeus amb una energia intensa o, fins i tot, més aviat, desfermada.

De cop i volta, 1, 2 i 5 s'aixequen del terra.

2: Al mateix temps, una llum intensa i vital —o potser més intensa que vital— s'esdevé.

Es produeix el canvi de llum que s'acaba de descriure.

3 i 4: El meu estimat em diu:

1: Aixeca't, amiga meva, bonica meva, i vine. Coloma meva, que t'amagues dins les clivelles de la roca i dins les escletxes dels espadats: deixa'm veure la teva cara, fes-me sentir la teva veu, que la teva veu és dolça i la teva cara, bonica.

5: 3 i 4, encara de genolls, s'aixequen del terra amb lleugeresa.

3 i 4 s'aixequen del terra.

3: El meu estimat és per a mi i jo per a ell.

4: El meu estimat em diu:

2: Porta'm com un segell en el cor, com un segell en el braç, que l'amor és inflexible com la mort, la passió és forta com el país dels morts. Els seus dards són fletxes enceses, ardents com les flames. Ni els oceans no són capaços d'apagar l'amor, ni totes les fonts dels rius no podrien ofegar-lo.

1, 2, 3, 4 i 5: Paraula de Déu.

3: I el meu estimat afegeix:

5: Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meva carn.

El seu nom serà esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.

4: Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa i, des d'aquell moment, tots dos són una sola carn.

1, 2, 3, 4 i 5: Paraula de Déu.

3 i 4: Soc os dels teus ossos. Carn de la teva carn.

2: Apunt: fragment extret del *Càntic dels càntics*.

5: ¿Confias en mí?

3: Què?

5: ¿Confias en mí, Rose?

1, 2, 3, 4 i 5: Paraula de Déu, paraula de Déu, paraula de Déu, paraula de Déu.

4: Sense que vingui gaire al cas, i sense cap tipus de justificació aparent, 1 i 5 se separen lleument del grup d'actors i comencen a cantar. Jo —que soc 4— m'hi afegiré més tard. Tot i que poc pràctic, pot resultar poètic. (*Pausa.*) Mai no entendré la poesia.

1 i 5 (*canten*):

Yo te quiero enseñar
un fantástico mundo,
ven, princesa,
y deja a tu corazón soñar.

1, 4 i 5 (*canten*):

Yo te puedo mostrar
cosas maravillosas.
Ven, princesa, y déjate llevar
a un mundo ideal.
Un mundo ideal,
un mundo ideal,

2: Actualment, un gran nombre d'estudis —173, segons el que tinc comptabilitzat— assenyala els més diversos beneficis del sexe i l'amor sobre la nostra salut.

un mundo en el que tú y yo
podamos decidir cómo vivir,
sin nadie que lo impida.

Pausa.

Un mundo ideal,
un mundo ideal,
un mundo en el que tú y yo
podamos decidir cómo vivir,
sin nadie que lo impida.

Pausa.

Un mundo ideal,
un mundo ideal,
un mundo en el que tú y yo
podamos decidir cómo vivir,
sin nadie que lo impida.

Pausa.

Un mundo ideal,
un mundo ideal,
un mundo en el que tú y yo
podamos decidir cómo vivir,
sin nadie que lo impida.

Pausa.

Un mundo ideal,
un mundo ideal,
un mundo en el que tú y yo
podamos decidir cómo vivir,
sin nadie que lo impida.

Pausa.

Un mundo ideal,

3: L'amor, per exemple, és tan intens com una droga. Inhibeix el dolor físic perquè és intens com una droga. Com la marihuana. O com la cocaïna. O com les dues a la vegada, no ho sé...

2: Si, bé. Cenyint-nos a tesis estrictament científiques, des del Centre Mèdic de la Universitat de Stanford, afirmen que l'amor redueix el cortisol del nostre organisme, hormona que s'allibera com a resposta a l'estrès.

3: D'altra banda —diuen— l'amor augmenta la nostra sensació de plaer fins a límits insospitats. Inaudits. Inimaginables.

2: Com a conseqüència —efectivament— d'un increment en la producció de dopamina i oxitocina en el nostre organisme. Pel que fa al sexe, a més.../

3: Pel que fa al sexe, a més, mentre follem, quan fem un polvo, dic, cremem moltes, moltíssimes calories, una cosa

un mundo ideal,
un mundo en el que tú y yo
podamos decidir cómo vivir,
sin nadie que lo impida.

Pausa.

Un mundo ideal,
un mundo ideal,
un mundo en el que tú y yo
podamos decidir cómo vivir,
sin nadie que lo impida.

Pausa. 1, *atabalat, va deixant de
cantar progressivament.*

Un mundo ideal,
un mundo ideal,
un mundo en el que tú y yo
podamos decidir cómo vivir,
sin nadie que lo impida.

Pausa.

Un mundo ideal,
un mundo en el que tú.../

exagerada de calo.../

2: Cinc per minut, exactament.
D'altra banda, una investiga-
ció recent de la Universitat de
Wilkes —Pennsilvània— de-
mostra que.../

3: Demuestra que el sexe aug-
menta la nostra autoestima, la
seguretat en nosaltres mateixos
i la nostra autoconfian.../

2: Demuestra, dic, que les perso-
nes sexualment actives tenen
un sistema immunològic més
eficaç, per la qual cosa emma-
lalteixen menys.

3: El que tu diguis...

2: Finalment, el sexe equilibra
els nostres nivells d'estrogen
i testosterona, el desequilibri
dels quals provoca, tot sovint,
problemes com per exemple...
(a 3:) ...l'osteoporosi.

1: Prou! Quin mal de cap, collons. (*Pausa.*) Els cinc actors ca-
llem de cop. Per fi.

2: Això mateix.

3: I, per aquest motiu, 1, 5 i jo mateixa —que soc 3— ens en-
retirem lleument del centre de l'escenari per tal de cedir a 2
i a 4 tot el protagonisme.

2: Observació: aquest serà un codi que es mantindrà al llarg de tota la peça.

Es produeix un nou canvi de llum. La llum és ara tènue i íntima. 1, 3 i 5 s'enretiren del centre de l'escenari. 2 i 4 es queden sols.

2: És el ball d'un casament. Concretament el casament de la teva germana.

4: No.

2: No?

4: No. Millor un concert de festa major. *(Pausa.)* És més alegre, no trobes?

2: És clar. Com vulguis, amor. *(Pausa.)* Sona... una orquestra *hortera*. Una orquestra *hortera* de cançons *patxanga*. La sents?

4: No.

2: No?

4: A tu t'agraden els balls de saló. Sempre has estat molt clàssic.

2: Però m'agrada complaure't, amor. I vull que l'expliquem al teu gust el nostre conte.

4: A mi també m'agrada complaure't.

2: I ho fas. *(Pausa.)* És un concert de festa major. Som al bell mig de la plaça. Et miro i penso que estàs més guapa que mai. T'ho dic.

4: M'he posat el vestit vermell. El que a tu t'agrada. Et responc que tu també estàs molt guapo.

2: Gràcies. *(Pausa.)* Em tens embadalit amb el teu escot. L'escot... banyera. L'escot banyera, això.

4: M'aturo de sobte i et dic molt fluixet: Sembla que somriu, la lluna.

- 2: I jo et responc immediatament: Somriu, sí. No sé com no m'hi havia fixat.
- 4: I, de sobte, em trepitges. Au! No et distreguis!, et dic. I t'ajudo a reprendre el compte: un, dos, tres; un, dos, tres; un, dos, tres...
- 2: Però si no és un vals això que sona. És la teva cançó preferida, la sents?
- 4: És un vals, clarament. T'encanten els valsos, a tu. Me'n vas ensenyar a ballar quan ens vam conèixer. (*Pausa.*) A prop com estem, no pot ser una altra cosa que un vals.
- 2: Som a prop perquè ho diu la lletra.
- 4: Et confons: és un vals.
- 2: Però que no la reconeixes?
- 5: 2 es posa a cantar amb un fil de veu que, tot i que una mica peculiar —tot s'ha de dir—, esdevé encisador.
- 2 (*canta*): Abrazadísimos los dos, acariciándonos, sintiéndonos la piel. Nuestra balada va a sonar...
- 4: Està bé... M'has convençut. M'has convençut, tot i que has desafinat de forma considerable.
- 2: Cabrona.
- 4: M'encanta com desafines.
- 2: I a mi m'encanta com plaure't, amor. (*Pausa.*) Res de valsos, així?
- 4: Està bé: res de valsos.
- 5: Un silenci. Una respiració. Aquesta escena m'encanta. M'hauria agradat fer-la a mi.

Pausa.

2: Seguim ballant, així doncs, la teva cançó preferida. És una balada, una balada preciosa i ballem a prop, ben a prop. Gairebé enganxats. Gairebé ofegant-nos. Sentint el plaer de l'asfíxia.

4: Però jo, de sobte, torno a aturar-me i et dic: Te n'adones que tot és ple de gent?

2: I jo et responc perplex: Tens raó. Fins ara em pensava que l'orquestra tocava només per a nosaltres. Podria haver-hi totes les persones del món que no les hauria vistes. I llavors et pregunto: A tu no et passa el mateix?

4: El mateix, responc d'immediat. És només que m'he distret un segon. Un segon, només.

2: I, un cop m'has dit això, seguim ballant pels segles dels segles.

4: Sense necessitar mai ningú més.

Pausa.

5: De nou una llum més vibrant.

Torna una llum més viva.

5: 1, 3 i 5 —hola, què tal?, encantat, bé?— ens reincorporem al joc escènic després d'una estona —al meu parer massa llarga— d'espera.

1, 3 i 5, fins ara a segon terme, es reincorporen al joc escènic.

1: El secret d'un bon suc de taronja és, sens cap mena de dubte, la taronja.

- 5: Explica Aristòfanes a *El banquet* de Plató que, a l'inici dels temps, els homes...
- 3: ...les dones...
- 2: ...i els éssers andrògins...
- 4: ...teníem el cos circular.
- 2: Esfèric, gairebé.
- 1: Els crítics gastronòmics més repel·lents escriuen sovint en els dominicals dels més prestigiosos diaris que el mèrit d'un suc de taronja no és el suc en si, sinó «el contrast de sabors que resulta de combinar-lo amb un aliment sòlid».
- 4: Cadascun d'aquests homes tenia quatre mans i el mateix nombre de cames.
- 5: I dues cares idèntiques, que miraven en direccions contràries.
- 3: Totes dues en un sol cap, oi que poètic?
- 2: Poètic, sí.
- 4: Amb quatre orelles...
- 5: ...i dues parts genitals, que això és important.
- 2: Certament.
- 1: Alguns altres, molt més llepafils i, en definitiva, uns fills de papà, postulen a tort i a dret que un bon suc de taronja no pot tenir grumolls —oh, sí, quin greu!— i que cal ser molt delicat per tal de procurar que no hi caigui gens ni mica de polpa.
- 3: Aquests éssers podien reunir, com ja hem insinuat...
- 4: ...dos homes...
- 5: ...dues dones...
- 2: ...o un home i una dona.
- 3: Eren de forma circular i es movien —atenció!— tot fent la roda.

4: Obvi.

5: I eren tan poderosos que, fins i tot, atemorien els déus.

1: Els més esnobs, una colla d'imbècils, opinen que allò realment important d'un bon suc de taronja és que, en el moment d'esprémer-lo, l'aboquem en un recipient de plàstic, ja que el metall n'accelera el procés d'oxidació i la pèrdua de vitamina C, fet que podria tenir unes conseqüències —diuen— fatídiques.

4: Una pausa.

Pausa.

4: I acaba de dir una absurditat sense precedents. La resta, passi, però això ja és massa. La resta d'actors el mirem de forma estupefacta.

1: No són les meves paraules, *vale?*

2: I no ens convenç. Siguin o no les seves paraules, una absurditat d'aquesta magnitud, en una obra tan contemporània com aquesta, així tan reveladora i tan documentada, és del tot imperdonable. Imperdonable, certament.

1: Im-bècil.

4: Tot i això, per tal de no interferir en el bon ritme de l'espectacle —que, si no, això no hi haurà qui ho acabi—, la resta d'actors reprenem la narració. Tornem-hi, va.

2: Tornem-hi.

3: És per aquest motiu, per aquest impressionant poder que exhibien aquests éssers esfèrics i dobles que Zeus, sentint-se amenaçat, va decidir partir-los en dues meitats.

2: En dues meitats exactes.

- 5: Com qui talla una síndria.
- 3: Com qui parteix una taronja.
- 4: Només volia debilitar-los.
- 5: Però aleshores va passar.../
- 2: Exacte: però aleshores va passar...
- 3: ...que aquestes dues parts s'enyoraven...
- 5: ...i van començar a cercar-se.
- 3: Sabent que mai més —mai més, dic— no se sentirien completes sense la seva altra meitat.
- 1: Però com que resulta evident, i abans que segons quins *enterradillos* tornin a tallar-me, diré que tots aquests savis saberuts —repel·lents, esnobs i llepafils— saben que, en el fons, el secret d'un bon suc de taronja... (*A públic:*) Què és? (*Pausa.*) La taronja, és clar.
- 4: Antonio: 54 anys, un metre setanta, constitució robusta. Enginyer agrònom. Aficionat a la lectura, a la cuina i als vídeos de gatets. Porto una pròtesi ocular, m'estic quedant calb i visc amb la meua mare. Busco una dona atractiva i carinyosa, que sigui la nineta dels meus ulls.
- 1, 2, 3 i 5: Like!
- 3: Sabina: 42 anys, un metre setanta-tres, constitució esvelta. Veterinària. Aficionada a les pel·lícules poloneses, al ioga i als manuals d'autoajuda. Soc atrevida i aventurera. M'agraden els homes amb força pèl al pit.
- 1, 3, 4 i 5: Superlike!
- 2: David: 36 anys, un metre vuitanta-dos, constitució esportiva. Paleta. Aficionat als suc de fruites, a arrencar etiquetes de les ampolles de cervesa i als viatges exòtics. Soc ensucrat i llaminer. Abstenir-se ensopides! Busco la meua mitja taronja.

1, 3, 4 i 5: Match!

1: L'important és la taronja.

2: Explica Aristòfanes a *El banquet* de Plató:

3: «Cadascú de nosaltres és, per tant, la contrasenya d'un ésser humà, puix que, com els peixos blaus, som el resultat d'una partició que d'un ésser en feu dos; per això cadascú busca sempre la seva contrasenya...».

1: ...la seva mitja taronja.

2: Pausa. Un nou canvi de llum.

Pausa.

5: S'esdevé així una llum puntual que provoca uns profunds... uns profundíssims claroscurs. 3 s'il·lumina de sobte.

La llum, puntual, es concentra sobre 3.

3: Il·luminada d'aquesta manera, semblo una nina de porcellana. O una pintura de Goya.

5: Aquesta llum, en un principi, havia de ser per a mi, però al final, tu, va i resulta que no. 1, 2, 4 i jo mateix tornem a enretirar-nos a segon terme. Però no patiu, que reapareixerem aviat.

1, 2, 4 i 5 es perden en la penombra. Pausa.

3: Sonet desganat.

Pausa.

3:

Era i no soc estómac ambulat,
voraç eruga, afany de fulla humida,
desig de verd, golafre presumida;
no en feia prou amb només un amant.

Soc i no he estat cendra al vent de llevant,
ombra de mort, papallona ennegrida
que un cop s'ullprèn té pocs segons de vida
i mor d'amor, en frenesí aberrant.

Ara no hi ets, oh, trista vagabunda.
El món sencer resulta inoportú:
agres les flors, la terra poc fecunda.

El teu nèctar, no me'l darà ningú.
Ales de plom, vol d'una moribunda.
L'últim alè: un pensament de tu.

2: De sobte, torna la llum intensa i, amb aquesta, arriba una
escena molt més entenedora.

La llum, com ja és habitual, es fa més viva de nou.

1: 2, 4, 5 i jo mateix, que soc 1 —per si no us n'havíeu
adonat—, tornem a primer terme. Se sent com un soroll.
Llunyà.

1, 2, 4 i 5 tornen al joc escènic.

- 5: Roc-roc, roc-roc.
- 3: Sentiré de fons una granota raucar quan mossegui la poma enverinada de la bruixa.
- 2: Roc-roc, roc-roc.
- 4: Sentiré de fons una granota raucar quan se'm faci mitjanit i la meva carrossa esdevingui carabassa.
- 1: Roc-roc, roc-roc.
- 3: Sentiré de fons una granota raucar quan em punxi amb la filosa i resti adormida durant cent anys.
- 5: Roc-roc, roc-roc.
- 4: Sentiré de fons una granota raucar quan canviï per cames la meva cua de peix.
- 2: Roc-roc, roc-roc.
- 3: I amb gust tornaré a ser la teva princesa rosa.
- 1: I voldré ser príncep blau per sempre més.
- 5: David Beckham, Orlando Bloom, Cristiano Ronaldo i Johnny Depp.

Pausa.

- 4: I, de sobte, una nova cançó a viva veu. Aquest cop amb un curiós deix infantil que, tot sigui dit, tampoc aporta res a nivell de contingut.
- 5: Puc cantar-la jo, si us plau, la cançoneta?
- 3: Cantem-la tots, va.
- 1, 2, 3, 4 i 5 (*canten*):
- La petita granoteta verda fa: Um, ah!
- La petita granoteta: Um, ah!
- La petita granoteta verda fa

quan surt a passejar: Um, ah!

Les granotes canten:

Xaralaralà, xaralaralà!

Les granotes canten:

Xaralaralà, xaralaralà!

Quan surten a passejar.

1: I, per salvar-nos a tots d'aquest ridícul moment de vergonyeta aliena, es produeix, per fi, un nou canvi de llum. Gràcies a Déu.

Es produeix el canvi de llum esmentat. És una llum densa, espessa, enigmàtica i misteriosa.

2: Entra, així doncs, una llum densa, espessa. Una llum de fluorescent... de fluorescent que pampallugueja. Una llum que provoca migranya. (A 5:) Et toca.

5: Per fi.

Pausa. 1, 2, 3 i 4 s'enretiren al fons.

5: Ets tu. Ets tu. Ets tu. Dos, tres, quatre, cinc. Probolan 50. Somatodrol. Ets tu, ets tu. Et tinc al meu davant. Et tinc sempre al meu cap, aquí, aquí, al meu davant. Fa dos-cents trenta-quatre dies que no follo. Exercicis per allargar el penis, *spinning*, el cavall darrere la pastanaga, avui he entès el perquè del meu nom. Així: de cop i volta. I vint-i-quatre. Descansa. Ho deia el xino aquell, al vídeo. El vídeo de la síndria, sí, el vídeo, sí, el vídeo de la síndria, el puto vídeo de la síndria al cony d'aquella xina, la tia, l'hi clavaven els dits, a la síndria, i

la tia es corria, es corria fort. Jo no puc, no puc, no podria. Fa dos mil dos-cents trenta-quatre dies que no follo, hòstia, o dos mil dos-cents trenta-cinc, no ho sé, però me la pela, de debò que me la pela, he dit que me la pela, hòstia! Tornem-hi. Això: tornem-hi. Un, dos, tres... Així. Així. Així em sento bé. Soc el putó amo... Tretze, catorze, quinze, tríceps, bíceps i els músculs de l'esquena que no sé com es diuen, com collons es diuen, hòstia? I vint-i-quatre. Descansa. Ho deia el xino aquell. Descansa. Ets tu. Ets tu. Soc jo. Ets tu. Et tinc al meu davant, et tinc dins el meu cap, Orlando Bloom, Cristiano Ronaldo, Johnny Depp... Un putó unicorn. Això: ets com un unicorn. Suat, fort, *catxes*. Sempre aquí, al meu davant. Mirant-me. Controlant-me. Posant-me a prova... M'estic posant *catxondo*, sí, sí, m'estic empalmant, sí, sí, definitivament se m'està posant dura, em reberaran els pantalons. Camions. Camions vermells. Grocs. Taron-ges. Pensa en camions. Això: pensa en camions. 4329 HNB. 7816 JBM. Tornem-hi. Camions vermells. Sembla que funciona. Va, tornem-hi fins a vint-i-quatre: un, dos, tres... Ets tu. Ets tu. Soc jo. Ets tu. La història de Narcís, camions, la puta història de Narcís, camions, catorze, quinze, setze, això, sembla que he entès per fi el meu nom: Narcís. Això: Narcís, vint-i-tres i vint-i-quatre. Descansa. Fa dos-cents trenta-cinc mil·lennis que no follo. Somatodrol, Probalan 50. Soc com Narcís. Soc com Narcís. Embadalit, enamorat, de tu. De tu. De mi. Un unicorn. El meu reflex. (*Pausa.*) Tornem-hi.

Pausa.

1: Llum. Oh, que bonic. L'embriuix es desfà. La vida torna.

La llum torna a ser, altre cop, viva i intensa. 1, 2, 3 i 4 tornen a primer terme.

2: Els cinc actors recitarem, així doncs, un parell de definicions del diccionari que facilitin al públic el sentit més profund de l'espectacle.

4: Per ser una mica originals, oi? Que això de les definicions no s'ha vist mai en teatre contemporani.

2: Amor:

1: «Substantiu masculí. Inclinió o afecció viva envers una persona o cosa».

3: Enamorar-se:

4: «Verb intransitiu pronominal. Inflamar-se d'amor per algú».

5: Enamorat:

2: «Adjectiu masculí. Que sent amor per algú».

1: I unes quantes frases cèlebres, que sempre queden bé.

4: Diu Jeanne Moreau:

5: A mi Moreau m'encanta, puc dir-la jo?

1: «L'edat no protegeix de l'amor, però l'amor protegeix de l'edat».

4: Explica Voltaire:

3: «Cal saber que no existeix cap país sobre la terra on l'amor no hagi convertit els amants en poetes».

2: Afirmar Tolstoi, per acabar:

5: «El qui ha conegut només una dona i l'ha estimat sap més sobre les dones que qui n'ha conegut mil».

3:

Només dues paraules, estimat Romeo:
si el teu amor per a mi és honorable
i et vols casar, fes-m'ho saber demà
per un que, de part meva, et vindrà a veure.
Digues-li on i quan celebrarem la boda,
i tindràs als teus peus el meu destí,
i arreu del món et seguiré per sempre.

1: Dissident:

4: «1. Adjectiu. Que s'ha separat en matèria de doctrina d'una comunió religiosa, d'una escola filosòfica, artística, d'un partit polític, etc.».

5: «2. Substantiu masculí i femení. Persona dissident, etc.».

Pausa.

3: La llum, de cop, es torna violenta, agressiva, així com... sexi.

Es produeix talment el canvi de llum que s'ha descrit.

2: 1 fa de dissident. Diu que no creu en l'amor i per això es comporta com es comporta. 4 l'acompanya, però aquesta vegada no fa d'ella mateixa. Aquesta vegada farà de A.

2, 3 i 5 s'enretiren del centre de l'escenari. 1 i 4 (ara A) es queden sols.

1: Jo soc la caritat. El bon samarità que recull a bocins les ànimes que es trenquen. La carn leprosa i putrefacta que

s'arrossega per qualsevol carreró desmenjat, per qualsevol discoteca famèlica, demanant a crits auxili, demanant amor. És el meu vici i el meu ofici. És així. Soc així. Soc també la pau, la mort dels terminals, el repòs dels insomnes, el cel dels pecadors, l'antídot dels qui pateixen. Jo soc qui neteja els carrers de merda, de residus inservibles, d'escombraries que es llencen. Soc la clemència. No tinc manies i no tinc criteri. Jo soc, finalment, au rapinyaire amb desig de carnassa. I avui, com qualsevol altra nit, t'he conegut a tu, carronya meva.

A: Gràcies.

I: Per què?

A: Per això que dius. Per aquesta nit.

I: És com qualsevol altra.

A: Per a mi no.

I: Per a mi sí.

A: Sembla que somriu, la lluna.

I: Sembles imbècil.

Pausa.

A: Volia donar-te les gràcies.

I: No me les donis.

A: Em sento en pau i vull donar-te les gràcies.

I: Només ets una desferra.

Pausa.

A: Tornem-hi?

I: Tornem-hi.

Acte 2

4: Una pausa. Un nou canvi de llum.

Pausa. La llum ara torna a ser més viva. 2, 3 i 5 es reincorporen al joc escènic.

4: Just en aquest punt ens diu el text que s'inicia el segon acte, però, considerant que això no és més que una rapsòdia post-moderna, hem decidit que no val la pena oferir cap signe escènic que ho reflecteixi.

1: Seria una collonada.

2: Exacte: seria una pèrdua de temps.

3: Cinc actors, per tant, seguim gaudint els uns dels altres sobre l'escenari, sentint-nos amos de la nostra veu, sí, de la nostra veu, les nostres accions i la nostra intel·ligència.

1: Hippy!

5: Sentint el batec del públic, que això és el que importa.

2: Exacte: sentint l'escalfor de la gent.

4: Matisen 5 i 2, respectivament.

- 5: Perquè, com és sabut per tots, un actor sobre l'escenari se sent com un peix a l'aigua.
- 2: És a dir —per ser més concrets—, que no hi ha medi on se senti més lliure.
- 3: Lliure de fer, de dir, de sentir. Em sento lliure. Em sento... poeta.
- 1: Quina cursilada...
- 4: Cinc actors, sobre l'escenari, ens embarquem en una correlació interminable d'especificacions. És absurd: el públic ja ens ha entès fa estona.
- 3: Perdó.
- 5: Si jo, un actor qualsevol, et vull dir per exemple...
- 2: Això: et vull dir per exemple...
- 1: «Mai a la meua vida m'havien follat tan malament».
- 5: T'ho dic i punt.
- 4: I, sobre l'escenari, diu el que diu i punt.
- 2: T'ho dic i punt, efectivament.
- 3: T'ho dic, senzillament, perquè t'ho vull dir.
- 4: I, sobre l'escenari, diu el que diu i punt. I ho diu, senzillament, perquè t'ho vol dir.
- 1: Ho dic perquè em dona la gana.
- 2 i 4: Exacte.
- 3: Ho dic perquè sintonitzo amb mi mateixa i em sento... lliure.
- 1: Quina collonada...
- 4: 3 se sent lliure i sintonitza amb ella mateixa.
- 1: Quina collonada!
- 5: A la vida, en canvi, et trencarien la cara.
- 2 (a 1): Et trencarien la cara, sí.
- 4: Estem socialment reprimits...

1 (a 2): Ah sí?

4: ...per això callem. Però a l'escenari no.

5: Per sort.

2: A l'escenari no.

5: I, per aquest motiu, perquè a l'escenari no, cinc actors, ara mateix, ens sentim com un peix a l'aigua...

3: ...i seguim gaudint els uns dels altres sobre l'escenari, sentint-nos amos de la nostra veu, sí, de la nostra veu, les nostres accions i la nostra intel·ligència.

5: Fins que un nou canvi de llum s'esdevé.

La llum esdevé, altre cop, íntima i tènue. 1, 3 i 5 s'enretiren. 2 i 4 es queden sols.

4: És un concert de festa major.

2: Tens raó: la festa major del teu poble, per ser més concrets.

4: De sobte han passat cinc anys.

2: Sis, exactament.

4: D'acord: han passat sis anys, però a tu el temps no t'ha passat factura.

2: Tret d'una petita arruga. M'ha sortit una arruga. (*Pausa.*) Aquí.

4: Et fa més atractiu. Ets com els bons vins. Ho penso i t'ho dic.

2: Gràcies. (*Pausa.*) T'escolto i penso que tens raó: el temps no ens ha passat factura, a nosaltres. (*Pausa.*) I just això em porta a pensar —i per això ara t'ho dic— que, després de cinc, vull dir sis anys de complaure't, de cedir altruïstament a les teves súpliques per ballar i tornar a ballar a la mateixa plaça, segueixo com el primer dia.

- 4: Somric. Em penjo del teu coll de forma apassionada. M'encanta aquesta cançó.
- 3: De cop i volta, 4 tanca els ulls i en un gest que emociona...
- 1: T'emocionarà a tu.
- 3: I, en un gest que emociona, dic, en una autèntica declaració d'amor sincera i apassionada, es posa a cantar:
- 4 (*canta*): Abrazadísimo los dos, acariciándonos, sintiéndonos la piel. Nuestra balada va a sonar...
- 2: Però, de sobte, t'aturo: És la mateixa orquestra, assevero. És el mateix cantant. Un any darrere un altre.
- 4: Vols dir?, dubto jo.
- 2: N'estic segur, concloc amb determinació.
- 5: Una pausa. S'ha trencat alguna cosa.

Pausa.

- 2: L'has mirat, afirmo de cop i volta.
- 4: A qui?, responc intrigada.
- 2: Ho he notat per la tensió del coll. Tenies el coll relaxat sobre la meva espatlla quan de sobte...
- 4: Segueixo relaxada, asseguro jo.
- 2: Has aixecat el cap, sentencio. Una mica, només. N'estic segur.
- 4: De debò que la vols portar per aquí, la nostra història?
- 2: Amor. Per què et poses tan nerviosa? Només és un conte. Només és això.
- 4: Has dit que volies complaure'm.
- 3: Una altra pausa. Aquesta, com... de paper de vidre.

Pausa.

2: D'acord. Tens raó. (*Pausa.*) No t'aturo. (*Pausa.*) Tu penges del meu coll i cantes molt abraçada a mi...

4: És clar. Sento el plaer de l'asfíxia.

2: L'asfíxia?

4: L'asfíxia, sí.

2: I llavors no puc més i et pregunto: És per això, oi? (*Pausa.*) T'asfíxio. (*Pausa.*) Has aixecat el cap i l'has mirat. No has pogut evitar-ho.

4: Què estàs insinuant?

2: Jo no insinuo res.

4: Què estàs insinuant?

2: Jo no insinuo res. Et miro per uns segons i ho veig amb claredat als teus ulls: m'amagues alguna cosa. (*Pausa.*) Et pregunto: Per què vols tornar a ballar, any rere any, a la mateixa plaça?

1: Una nova pausa. Una, de mala hòstia.

Pausa.

4: Has dit que volies complaure'm i la història que m'expliques ha deixat d'agradar-me. (*Pausa.*) Tot i això, no em vull enfadar, no tinc ganes d'enfadar-me i et dono una segona oportunitat. És per això que et dic: Saps...? Ara que m'hi fixo, crec que t'equivocaves. No és la mateixa orquestra.

2: Però jo et responc: Ho és. És el mateix cantant. Me'n recordo perfectament.

4: T'equivoques, insisteixo jo. És morè. El de l'any passat era ros, n'estic segura.

2: I jo concloc amb un toc de gràcia: Ho veus com sí que te'l miraves?

Pausa.

4: Està bé: l'he mirat. Però només un segon. Un segon només.

2: Saps, amor? A vegades em fas com una espècie de... fàstic.

4: Tot això t'ho inventes perquè penses que me'n follo un altre, oi?

Pausa.

1: I prou, ja n'he tingut prou.

La llum torna a ser més viva, altre cop. 1, 3 i 5 es reincorporen al joc escènic.

5: De sobte, un actor, 1, diu prou i es produeix el buit.

1: Només faltaria.

3: Falta que un actor digui prou perquè, com per art de màgia, com si es tractés d'un embruix, la realitat escènica transmuti.

1: Ets una poetessa...!

5: Cinc actors, com demiürgs, immòbils a l'escenari mirant el públic...

1: Intimidant el públic.

2: Dic: «Sembla que plou, oi?», i es posa a ploure de cop i volta.

4: Cinc actors immòbils sobre l'escenari. El terra és cobert de bassals.

- 3: Dic: «Amor, cada cop que et dutxes embusses el desguàs», i, pam!, apareix un lampista.
- 4: Cinc actors immòbils sobre l'escenari. El terra és cobert de bassals. A un dels actors li creixen inexplicablement els cabells fins a assolir una llargada insospitada.
- 1: Dic: «Vas suïcidar-te posant el cap dins el forn», i et mors, així, de cop i volta.
- 3: Home, no.
- 1: Un forn és original.
- 3: Un forn no s'adiu gens amb l'obra.
- 4: Cinc actors immòbils sobre l'escenari procurem crear situacions adients per al desenvolupament d'una obra que, per si algú encara no se n'ha assabentat, pretén ser un estudi sobre l'amor.
- 2: Un estudi en el qual —matiso— resulta més que evident que un forn no hi té cap cabuda.
- 1: El que tu diguis...
- 2: La pluja, el lampista que arriba, la dutxa que no funciona...
- 3: I, a mitja discussió, tot es torna fosc, com enigmàtic.

Fosc breu.

- 3: Bé, fosc del tot no: un raig de llum m'il·lumina de sobte.

Un raig de llum, puntual, es concentra sobre 3. 1, 2, 4 i 5 s'enretiren a segon terme. Pausa.

- 3: Sonet petrificat.

Pausa.

3:

Dolça quimera, esguard valent i franc,
espasa erecta, atlètica armadura,
anhel secret, esplèndida figura,
somni a galop d'indòmit cavall blanc.

Se'm mor la mort, t'esfumes entre el fang.
Esdevinc roc, exsangüe criatura,
rostre somort, immòbil escultura,
vestit tacat en un bassal de sang.

Entre els meus dits, hi has deixat una rosa,
últim llegat del teu mèrit viril:
m'has deslliurat d'una fera espantosa.

Veig com te'n vas, s'esquerda el meu marfil.
Ja no soc res, no soc més que una nosa.
T'esperaré; avui i cada abril.

La llum es torna viva altre cop. 1, 2, 4 i 5 es reincorporen a primer terme i es preparen per a una nova escena coral.

3: Quan dic «t'estimo» sobre l'escenari és que realment ho sento.

1: Quin fàstic!

5: 3 diu «t'estimo» sobre l'escenari i per la seva expressió...

2: ...més concretament per l'expressió dels seus ulls...

5: ...veiem que realment ho sent.

3: T'estimo.

1: Quin fàstic!

5: Aquesta és, senyors, una obra que tracta sobre l'amor.

4: 5, de cop i volta, en un gest altruista i generós, reitera al públic el contingut de l'obra.

5: Però no qualsevol amor...

2: Matisa 5.

5: Un amor passional, intens...

2: No un amor *de pacotilla*.

5: L'amor vertader. Perquè cinc actors, sobre l'escenari, no som més que emoció, veritat, desig. Lliurement i en estat pur.

3: Quan dic «t'estimo» sobre l'escenari ho sento tan intensament i lliure...

5: Un amor lliure.

1: Quin fàstic!

3: Ho sento tan intensament i lliure...

4: De totes les pomes d'aquesta pomera, quina és la que més desitges?

2: Aquella.

3: Que ja no podré dir «t'estimo» a ningú més.

4: Vols dir la més vermella i ufanosa?

2: Bé, més amunt n'hi ha una altra que fa més bona pinta, però, amb la meva alçada, crec que no arribaria a agafar-la.

4: Aquella, doncs?

2: Aquella.

4: Te la quedaries, si te la deixés agafar?

2: Me la quedaria amb els ulls tancats.

4: I ja no desitjaries cap altra poma?

2: No desitjaria res més.

1: Quin fàstic!

Pausa.

5: I, evidenciant que ni aquesta escena ni res de tota l'obra li agrada —llàstima, tu, perquè el seu paper, a mi, m'agrada més que no pas el meu—, conclou l'escena amb determinació.

4: Ell és el dissident —recordem-ho— i sempre està preparat per portar la contrària.

1: Em toca.

2: Efectivament, ell és el dissident —recordem-ho— i li toca, sí, estem de sort. 5 que ara serà B...

5: Ah, sí?

2: Sí, noi.

4: ...tot d'una l'acompanya.

La llum pren, novament, un caràcter agressiu. 2, 3 i 4 es perden al fons. 1 i 5 (ara B) es queden sols.

1: Jo soc un vaixell errant sense far i sense rumb. Feliç de no tenir amarra, feliç d'aquesta deriva eterna que no s'acabarà mai. Feliç que tots els ports del món puguin ser, ara i aquí, el meu port. Jo soc l'aigua que s'escola entre els dits irremeiablement i que ningú, per més que s'hi esmerci, és capaç de conservar. Jo soc també la nit que s'esvaeix amb el dia i que reneix cada vespre. Soc un renéixer infinit. Soc resurrecció per sempre. Jo soc el principi i la fi. Soc l'alfa i l'omega. Jo soc l'etern fugitiu per a qui la pròpia fugida resulta ser casa seva.

B: I jo soc fugida, per a tu?

I: La fugida serà no tornar-te a veure.

B: No estàs bé, amb mi?

I: Hi he estat uns vint minuts, aproximadament. No et sembla prou?

B: No. Diria que no. Bé, de fet, no.

I: Vols un cigarro?

B: Potser un xiclet.

I: Mastegar-te a tu és com mastegar un xiclet de menta.

B: No pretenc ser res més.

I: T'escopiré quan ja no et quedi gust.

B: Ho sé.

Pausa.

B: Tornem-hi?

I: Tornem-hi.

La llum torna a ser viva. 2, 3 i 4 s'incorporen novament al joc escènic.

3: Som emoció, veritat, desig. Lliurement i en estat pur.

4: Almenys fins ara.

2: Almenys fins ara, que, amb emoció —o potser, més aviat amb desig—, concloem el segon acte per donar pas al tercer. Un acte on, potser, tot començarà a torçar-se i descobrirem, per enèsima vegada, que les aparences enganyen.

Acte 3

4: Durant molts anys s'ha dit que els cignes...

2: —com els homes—

4: ...són monògams per naturalesa.

5: Tinc ganes de cantar. Puc cantar? No m'heu deixat cantar gaire.

1: Té ganes de cantar.

3: Un actor, 5, sent, de cop i volta, el desig desenfrenat de cantar.

4: Els cignes són la prova, per tant, que la monogàmia pot ser perfectament genètica.

2: Una conducta essencialment natural.

4: Per aquesta raó, se'ls ha erigit, sovint, en símbols del romanticisme i l'imaginari col·lectiu desborda d'imatges on aquests animals...

2: —que crien conjuntament els pollets—

4: ...entrellacen el coll de manera romàntica, com si res del món no pogués separar-los.

1: Ui, sí, segur...

5: Soc actor, em sento com un peix a l'aigua i mira, tu, tinc ganes de cantar.

- 1: Canta.
- 2: Estàs més enamorat que mai?
- 3: T'inflames de passió cada cop que veus la teva parella?
- 2: Demosta-li que només tens ulls per a ella.
- 3: Fes realitat els seus somnis.
- 2: Converteix-te en un autèntic príncep blau.
- 5: Tinc ganes de cantar. Puc cantar, ja?
- 1: Canta d'una vegada!
- 4: Un actor, 5, es posa a cantar una serenata romàntica amb una passió absolutament desfermada.
- 5: No. Ara ja no. Ara me n'han passat les ganes.
- 3: Aquest Sant Valentí gaudeix de la nostra promoció 2 x 1 i emporta't dos meravellosos barnussos idèntics elaborats amb una suau roba de ris de primeríssima qualitat.
- 1: 2 i 3 comprenen, de cop i volta, que això dels barnussos em fa venir més aviat vomitera i decideixen callar una estoneta.
- 3: Podràs triar entre el model rosa salmó, el blau turquesa o el verd pistatxo.
- 2: Tot per només 29 euros amb 99 cèntims!
- 1: 2 i 3 comprenen, de cop i volta, que o callen d'una puta vegada o començaré a inquietar-me una miqueta.
- 2: I si truques ara t'enduràs de regal una meravellosa esponja per fregar-vos amorosament l'esquena en romàntiques dutxes compartides.
- 3: Feliç Sant Valentí! Feliç dia dels enamorats!
- 1: En fi: feu el que vulgueu.
- 3: 2 i jo mateixa decidim, així de sobte, callar durant una estoneta.
- 2: Però només per portar la contrària. Només per fer la punyeta.

- 4: El doctor Raoul Mulder, prestigiós investigador de la Universitat de Melbourne, ha descobert que exactament un de cada sis pollets d'una parella de cignes negres és il·legítim, fruit d'una infidelitat.
- 5: Tot depèn de com s'expliqui la història.
- 1: «Amb raó es pot sostenir que hi ha esclaus i homes lliures que ho són per obra de la naturalesa i que cadascú ha de, segons les exigències de la naturalesa, exercir el poder o sotmetre's a ell».
- 4: Aristòtil. Segle IV abans de Crist.
- 5: «La dona ha estat creada per ajudar l'home, però només en la procreació, ja que, per a qualsevol altra cosa, l'home tindria en un altre home millor ajuda que en la dona».
- 1: Sant Tomàs d'Aquino. Segle XIII.
- 4: «Amèrica ha de conservar-se americana. Les lleis biològiques demostren que els nòrdics es deterioren en barrejar-se amb altres races».
- 5: Calvin Coolidge. Principis de segle XX.
- 1: «Una mentida repetida mil vegades es converteix en veritat».
- 4: Joseph Goebbels. Principis de segle XX.
- 2: Els cignes són la prova que la monogàmia pot ser perfectament genètica.
- 3: Tot depèn de com s'expliqui la història.

Pausa.

5: I la llum canvia de nou. (*Pausa.*)

La llum es torna íntima i tènue un altre cop.

5: En aquest precís moment, tocaria —tal com ha estat instal·lat per convenció escènica— que 1, 3 i servidor de vostès ens enretiréssim a un discret segon terme. Però mira, tu, aquest cop, decidim quedar-nos.

Tothom es queda a primer terme. Pausa.

4: De sobte han passat dotze anys.

2: Dotze anys, dos mesos, tres dies i quaranta-cinc minuts.

4: Exacte.

2: Però el temps no ens ha passat factura, a nosaltres.

4: Tret d'una petita arruga. M'ha sortit una arruga. *(Pausa.)*
Aquí.

2: Tant se val. Ets com els bons vins. Ho penso i t'ho dic. I just després et confesso que no hi ha res que desitgi més que seguir fent-me gran al teu costat. Només amb tu.

4: Gràcies, et dic mentre ballem i em penjo del teu coll de forma apassionada.

3: Això és tan ensucrat que embafa. Fins i tot a mi.

1: Una pausa. Calòrica. Ensucrada.

5: No hi ha pausa. Crec que és el moment de cantar.

3 *(a 5)*: Però si no és la teva escena, aquesta.

5 *(a 3)*: Però em ve molt de gust, ara mateix. Puc cantar, doncs?

1: Canta d'una vegada!

4: I, de sobte, la sents? És la meva cançó preferida!, et dic mentre seguim ballant ben a prop l'un de l'altre.

2: La sento, sí, et responc entusiasmat. I, just en aquell moment, t'estrenyo contra el meu pit i et canto a cau d'orella...

3: #ProuMusicalsAmbActorsDeText, #TeatreAristotèlicSius-plau, #PlataformaDameUnTextoPorDios, #Elmartellnoés-DagollDagom.

1: Però si a tu el sucre t'encanta!

4 (a 3): Deixa que canti, si us plau.

3: Prou musicals, per favor.

1: Ja ho saps: o això o mai no sortirem del teatre alternatiu.

3: Amb això tens raó.

5: Un cuplet per a l'Albertí.

Pausa.

1: 5, d'una vegada per totes, troba el moment per cantar. Canta *a cappella*. Esperem que, després de les expectatives que ha generat, ara no faci el ridícul. Seria un cop molt dur per a la seva carrera...

5: *A cappella* no, si us plau.

3: No, *a cappella* no, que jo t'acompanyo.

Immediatament, 3 treu una pianola de joguina.

4: 3 treu una pianola... —d'on has tret aquest cony de pianola?— ...i amb sumptuositat i un toc cerimonial així com... una mica presumptuós, tot s'ha de dir, es prepara per tocar *algo*, alguna cosa. Una simfonia. O una sonata. O una cançó, jo què sé.

3 es posa a tocar les primeres notes del cuplet «La celosa», de Joaquín Zamacoís. 5 no cantarà a cappella, sinó acompanyat de la pianola. Tots se'l queden mirant.

5 (*canta*):

Dónde está ese granuja, mal hombre, canalla, *arrastrao*.
Ese pillo, *puripa*, indecente, brivón, *condenao*
que me tiene plantada una hora (¡a mí!)
en la esquina donde me ha *citao*,
mientras él se las pira con otra
a gastarse las perras que a mí me ha *sacao*.

(*Pausa.*)

¿Dónde estás? ¡Ay de ti! ¡Si te encuentro por ahí!
¡Ah! Ya le veo. ¡Oh! ¡Sinvergüenza! ¡Canalla! ¡Víbora!

(*Pausa.*)

¡Ay! Usted dispense, que me he *equivocao*.
Estoy tan nerviosa que no me he *fijao*...

1 (*el talla*): És evident que aquest moment no passarà als annals de la història del teatre català.

3: Però jo al piano ho he brodat. Les notes tenien com una espècie de màgia.

4: Una actriu, 3, reivindica el seu talent al piano. Resulta evident, però, que el seu talent és molt qüestionable.

2: Del tot qüestionable, certament.

3: Quanta insensibilitat! (*Pausa.*) Sigui com sigui, necessito expressar-me. La sang em vull. La poesia brolla. És hora del meu sonet. Em toca.

5: Perdona, em toca a mi. Només he fet un monòleg i, després, tothom dirà que el meu personatge no s'entén!

3: És que no hi ha per on agafar-lo... Però, mira, noi, aquí hi ha un ordre d'escenes i tu ja te l'has saltat un cop amb la teva cançoneta...

5: Ja, però és que me l'heu tallat.

3: Perquè desafines, que se t'ha de dir tot...

1 (a 5): 3 afirma que hi ha un ordre d'escenes i la resta d'actors decidim respectar-lo. Així: civilitzadament.

3: Gràcies. (Pausa.) Em toca. És hora del meu sonet. (Pausa.)
Sonet frígid.

La llum, puntual, es concentra sobre 3. Pausa.

3:

Nit rere nit, furgo bragueta endins
fins a la costa. El mar que et navegava...

1 interromp 3 amb brusquedat.

1: Jo soc la carícia amb demència, que quan prova la teva pell ja n'ha oblidat el gust. (Pausa.) La llum es torna agressiva.

La llum es torna agressiva.

3: Què fas?

1: Tu ara ets C.

3: Ara toca el meu sonet. Hi ha un ordre.

1: Quin ordre?

3: Un ordre d'escenes.

5: 3 ara pensa, així, de cop i volta, que hi ha com una mena d'ordre quan és evident que, aquí, no hi ha norma que valgui.

1 (a 3): Ets C, et dic.

5 (a 3): Ets C, et diu.

1: Soc actor. Soc demiürg. Puc fer el que vulgui.

2: I, amb la gentilesa i l'educació que el caracteritzen, demana amigablement, amistosament, a 3 que sigui C. 3 s'hi resigna.

3: No m'hi resigno.

I (a 3): T'ho he demanat amigablement.

5: 3 s'hi resigna.

3: No m'hi resigno, hòstia.

4: Un actor, 5, agafa 3 amb delicadesa. 3, finalment, es resigna a allò que se li ha dit. Voluntàriament. Sense oferir resistència.

5 reté 3 de forma agressiva i violenta. 3 intenta resistir-s'hi.

4: I l'acaronava amb afecte.

I dona una bufetada a 3. Pausa.

I: Jo soc la carícia amb demència, que quan prova la teva pell ja n'ha oblidat el gust. Soc qui no sap el teu nom i et diu estornell o rosella. Soc una escopinada. L'ejaculació precoç en una cara amorfa. A la teva cara amorfa i menyspreable. Qui, potser per avorriment o potser —qui sap— només per pena, grapeja el teu cul greixós i cel·lulític i sent certa excitació. Soc col·leccionista de *gordes*, fetitxista, zoofílic, poeta. Capaç de convertir la merda en or. Soc una lleterada intensa, un addicte a la desesperació aliena. Capaç de remoure cel i terra per sumar un nou trofeu a la meva prolífica col·lecció. Això és el que soc, benivolgut estornell, benivolgut tros de merda.

C: Mai a la meua vida m'havien follat tan malament.

1: De debò?

C: Fins i tot he sentit com una arcada. Com una mena de basca.

1: Quan me la menjaves?

C: No: quan ho feies tu.

Pausa.

1: No m'ho havien dit mai, això.

C: Era com tenir el cony a la boca d'un mort, senzillament. Jo he intentat concentrar-me, però m'ha començat a arribar com una pudor de carn podrida. En descomposició. Entén que així és molt difícil arribar a l'orgasme. He hagut de concentrar-me molt. He hagut de fer un esforç molt gran per no vomitar-te a sobre.

1: Ha estat un detall.

C: Soc una persona educada.

Pausa.

1: Tornem-hi?

C: Tornem-hi.

Pausa. 3 es llança sobre 1 amb agressivitat. 1 s'allunya d'ella.

5 (a 3): Què fas?

3: El que em dona la gana.

4: És evident que, durant l'escena precedent, 3 ha mentit i que, lluny del fàstic expressat a 1 fruit de la ràbia del moment, en realitat sent per ell un amor incommensurable.

3: El que tu diguis.

2: Ara, però, sembla que s'ha empassat l'orgull i que, per fi, està disposada a confessar-nos la veritat. Així que si vols...

3: Sí, vull.

2: Així que, si vols —dic—, ja pots...

3: Sí, vull. Puc fer el que vulgui. (*Pausa.*) La llum es concentra sobre el meu cap.

La llum, puntual, es concentra sobre 3.

3: Més!

La llum es concentra més sobre 3.

3: Encara més!

La llum es concentra encara més sobre 3.

3: Així. (*Pausa.*) Sonet frígid. (*Pausa.*) Li dic a 1. Amb amor. Amb odi. Amb tota la meva ràbia. Perquè vull. Perquè em dona la gana.

Pausa.

3 (*a 1*):

Nit rere nit, furgo bragueta endins
fins a la costa. El mar que et navegava
ara és tot sec. És terra, és sorra, és grava;
enyor eixorc de temporals salins.

Naufrago en tu, destrosso els fons marins,
amb els dits bruts d'un desig que no acaba.
Xisclo, em contrac, l'arena es torna lava,
sòl clivellat, minat de cristalls fins.

M'arrenco el sexe —entranya abominable
que ja et pertany— en un deliri boig.
M'estreny la mort, p' rò tot es torna amable.

Vessa la sang, el blau esdevé roig.
El teu record ara és més suportable.
Orfe de gust, del meu dolor en faig goig.

3 llança una escopinada a 1. Pausa. La llum esdevé, altre cop, més àmplia. Hi ha alguna cosa que ens recorda la llum viva i intensa del principi de l'espectacle. Ara, però, aquesta ha perdut part del seu caràcter i ha començat a enterbolir-se lleument.

3: Tot i que una dona mai no t'ho dirà, ja en pots estar segur: la mida importa.

5 (*a 1, gairebé assetjant-lo*): Això de destrossar persones, així, impunement, com ho fas tu, deu ser d'allò més reconfortant, oi?

4: Guia ràpida: exercicis per allargar el penis.

5 (*a 1, gairebé assetjant-lo*): M'agradaria ser com tu. M'agradaria, per una vegada a la vida, ser un príncep blau.

1: Pensava que estaves satisfet!

5: Satisfet, jo? A ningú li agrada ser un rinoceront.

- 3: Exercici 1: agafa el gland amb una mà i estira el teu membre cap enfora del cos. Un cop fet això, col·loca el polze de l'altra mà sobre la base del tronc i pressiona cap avall.
- 4: Sigues l'home que ella desitja. Sigues l'home que sempre has volgut ser!
- 1 (*traient-se 5 del damunt*): Sigues-ho! Fes-ho! Ets lliure!
- 5: D'acord. És el moment. Soc actor, puc fer el que vulgui i ara vull ser qui vull ser. (*Pausa.*) Que canviï la llum!

Pausa. La llum es torna, altre cop, enigmàtica i misteriosa. 1, 2, 3 i 4 es queden mirant 5.

- 5: Ets tu. Ets tu. Ets tu. La història de Narcís. L'home empresonat davant del seu reflex, un reflex impossible. Quatre, cinc, sis... Vull, però no puc, vull però no puc, no puc, soc un rinoceront, no un unicorn, no puc. Deu, onze, dotze... Probalan 50. Hormones. Somatodrol. El riu. El reflex que s'esvaeix quan Narcís intenta tocar-lo. Oh, que bonic! M'hi cago. Si algú em llegís el pensament... Quina xurrada! Vint-i-u, vint-i-dos, vint-i-tres i vint-i-quatre. Soc un rinoceront. No puc. Descanso. Agafo aire. I em torno *gilipolles*. Vaig guanyant múscul, però em torno *gilipolles*. Harry Potter. Això. Harry Potter. Tornem-hi. Això: tornem-hi. Els colzes en paral·lel a les espatlles. Un, dos, tres, quatre... La tenia petita, l'escarransit del puto Harry Potter, segur que no follava, que feia dosmil quaranta-quatre lustres que no follava, el puto *gilipolles*. La síndria, la puta pastanaga, un micropenis, un *huevo duro*... Puto *gilipolles*! Vint-i-tres i vint-i-quatre. Descansa. El xino diu que vint-i-quatre repeticions i a descansar, així que, au,

a descansar. Soc com Narcís, però no soc *gilipolles*. No vull ser com Narcís, el *gilipolles*. Ho sé perfectament. Vull, però no puc. Probalan 50, Somatodrol. Soc un rinoceront i tu, tu, tu, tu, un unicorn, dins el meu cap. No hi ha mirall. Només dins el meu cap. David Beckham, Cristiano Ronaldo, Orlando Bloom... Com el rinoceront que vol ser un unicorn, el pobre, i es mata a una puta cinta de córrer, com si cremant dues-centes calories cada dia n'hi hagués prou. Quin desgraciat, el putó *gilipolles*. Un objectiu impossible. Un reflex fugisser. Soc un rinoceront, no un unicorn... No hi ha mirall. Tu no existeixes. Només dins el meu cap. Tornem-hi.

Pausa. I es gira cap a públic. Encén la llum de públic.

I: De sobte, em giro i intervinc. Així: perquè em dona la gana. Tanta pedanteria no es pot aguantar. (*Pausa.*) En aquest moment, qualsevol coneixedor, entre el públic, del mite de Narcís es deu sentir traït o deu sentir, potser, que hem pervertit la història o, molt pitjor, que tots plegats —aquest jovent d'avui en dia, ai!, que no llegeix— som una colla d'ineptes i que no hem arribat a entendre'l, sí o no? (*A un espectador:*) Tu. Tu penses que som uns ineptes? (*Pausa.*) Digue-ho: sí o no? [*(Fragment condicionat a la resposta del públic:*) No: No? (*Pausa.*) Molt bé, per fi algú amb seny a la sala: no som uns ineptes, perquè l'entendem perfectament, el putó mite aquest...// *Sí:* Doncs no, *capullo*, no: no som uns ineptes, perquè l'entendem perfectament, el putó mite aquest...] d'origen grec, ui sí!, d'origen hel·lènic. Perquè, si ens hem vist amb cor, així, pel morro, de convertir el mite de Narcís en la xurrada aques-

- ta del tontaina aquest aixecant peses, també ens veiem amb cor d'eliminar l'element bàsic de la història: d'eliminar el reflex, d'eliminar el mirall. Algun problema? No: no hi ha mirall, per molt que molts ho hagueu pensat. Ni mirall ni hòsties! Tot és una al·lucinació d'aquest tontaina, d'aquest tontaina escarransit que s'ha passat tota l'estona volent ser Johnny Depp i se l'imaginava, el putó Johnny Depp, per tot allò de follar pels descosits i aquestes coses. (*A un espectador:*) Tu. Tu. Digue-li *gilipolles*. Digue-li: *Gilipolles!* Insulta'l, va: Inútil, imbècil...! (*A públic:*) I és que, com li va passar a Narcís, quan just allargui els dits per poder tocar, per poder convertir-se en el príncep blau en tota regla que sempre ha volgut ser, aquest s'esvirà per sempre. I ell es quedarà, altre cop, sense princesa rosa. I serà un putó *pagafantas* per sempre més.
- 5: O potser no. Bé, de fet, no. Perquè, en el fons, jo no soc més que 5, un actor sobre l'escenari i em sento com un peix a l'aigua. I ara vull ser tu. Ara vull fer el teu paper. Així: impunement. Perquè vull. Perquè em dona la gana.
- 3: 5 ha decidit que ara vol ser 1 i, com que en aquesta obra les coses van com van, 1 i 5 compartiran el paper.
- 4: I, de cop i volta, 2 es transformarà en D.

Torna la llum escènica. És, altre cop, la llum del dissident: una llum de caràcter agressiu. 1 i 5 avancen cap a públic. 2 (ara D) l'acompanya.

- 1 i 5: Jo soc un camp minat on ningú pot acostar-se sense el perill de sortir-ne mutilat. Braços, cames i caps volant pels aires. Fetges, estómacs, esperances, promeses. No te m'apropis.
- 1: Jo soc Pompeia. Desenes de cadàvers petrificats sota les meves

cendres. Centenars, milers de cadàvers colgats per l'erupció de la meva pròpia merda. No te m'apropis, si us plau!

5: Jo soc un terratrèmol, un huracà, un tsunami. L'apocalipsi. Una espiral sense fi de destrucció i autodestrucció. T'he dit que te'n vagis, ara que pots.

I i 5: Soc un hivern sense primavera. Soc el fred que ho gela tot, fins a l'últim bri de vida. Marxa, si us plau!, t'ho prego. Aprofita ara que estic distret. Si et quedessis no ho suportaria. Et destrossaria.

5: Jo soc un pou completament buit, ple d'odi, però en el fons, completament buit. T'odio. M'odio. Jo soc fumador. Soc fumador. No soc més que un fumador.

I: Soc fumador compulsiu. Consumeixo persones com qui consumeix cigarretes.

D: M'has consumit, així?

I i 5: És que no te n'adones?

D: Per què m'ho dius, llavors?

I i 5: I tu per què segueixes aquí?

D: M'agrada el risc.

I i 5: Si et quedessis una estona més, no ho suportaria.

D: Llavors em quedo.

I i 5: Et faré mal.

D: Més mal t'estàs fent tu. (*Pausa.*) Cridaves fort.

I i 5: No era dolor.

D: Ho sé.

Pausa.

D: Tornem-hi?

1 i 5: Tornem-hi.

3: Una pausa. El paisatge és patètic. Penós. Desolador.

Pausa. Torna la llum enterbolida, record llunyà de la llum viva de l'inici de l'espectacle.

5 (a 1): No m'ha agradat ser tu. No m'ha agradat fer el teu paper. He volgut ser un príncep blau tota la vida, però t'ho deixo a tu. Prefereixo cantar una altra cançoneta.

2: 5 vol cantar una altra cançoneta per treure's el mal gust de boca. Els altres actors, com que som solidaris, l'acompanyem cantant una alegre tonada infantil.

5: No. Ara ja no em ve de gust.

Pausa. Ningú no canta.

4: Em dic Aisha Ibrahim Duhulow. Tinc tretze anys, però van dir que en tenia vint-i-tres. Van fer un forat al mig d'un estadi i m'hi van enterrar a dins, fins a l'altura del pit. Em van tapar la cara. Van ordenar que les pedres que havien de matar-me no fossin ni massa grans com per fer-ho amb un sol cop i estalviar-me patiment ni massa petites com per no fer-me prou mal. La mida justa. Les van portar amb un camió. Ho vaig reconèixer pel soroll del motor. (*Pausa.*) Van caldre trenta-nou pedrades per arribar a matar-me. O potser quaranta. Les vaig comptar una a una, però, si he de ser sincera, en arribar al final, crec que em vaig descomptar.

3: Manelich!

4: T'estimo.

2: No t'escapas! Cobart! T'he dit que sols jo y tu! Que vinch per ella, qu'es meva. Y que vinch per tu; com que vinch á matarte!

5: A mí? A mí!... Tu á mí? És que jo també sé matar homes!

4: T'estimo.

2: Y jo llops! Aquí la tens á la Marta! No la volias? Aquí la tens!
A endúrse-la'l qui puga, que ab sang se guanya!

3: Escriu Engels al segle XIX: «El triomf de la família monogàmica és un dels símptomes de la civilització naixent».

2: He mort el llop! He mort el llop!

1: Em dic Aisha Ibrahim Duhulow. Vaig morir lapidada el 27 d'octubre d'un any qualsevol en mans d'un grup de cinquanta homes i davant d'un miler d'espectadors. M'havien acusat d'adulteri. *(Pausa.)* Vaig morir a Somàlia, però, al cap i a la fi, podria haver mort a qualsevol altre lloc del món.

4: Ara toca una pausa.

1: No em dona la gana.

1, 2, 3, 4 i 5 *(canten)*:

Don Federico mató a su mujer
la hizo picadillo y la puso en la sartén.
La gente que pasaba olía que apestaba,
era la mujer de Don Federico.

5: La llum es torna íntima. 1, 3 i jo mateix hauríem de tornar a abandonar el centre de l'escenari...

1: ...però, com ja ha passat l'altra vegada, passem de tot i decidim quedar-nos. *(Pausa.)* O potser no.

La llum es torna íntima i tènue. Els actors fan el que els dona la gana.

- 4: De sobte, la sents? És la meva cançó preferida!, et dic mentre seguim ballant ben a prop l'un de l'altre.
- 2: La sento, sí, et responc entusiasmat. I, just en aquell moment, t'estrenyo contra el meu pit i et canto a cau d'orella... (*Canta:*) Los días que pasan, las luces del alba, mi alma, mi cuerpo, mi voz, no sirven de nada porque yo sin ti no soy nada...
- 4: I, de cop, et pregunto: Vols dir que diu això la lletra?
- 2: Ho diu, sí, jo responc.
- 4: Que estrany, afirmo una mica inquieta. Sempre m'havia semblat entendre una altra cosa.
- 2: Doncs no, insisteixo jo.
- 4: Millor així, concloc finalment. M'agrada més. Descriu talment com em sento ara.
- 2: Segur?, et pregunto mirant-te els ulls.
- 4: Segur, afirmo amb severitat.
- 1: Una pausa. Aquest cop massa llarga.
- 2 (*a 5*): No hi ha pausa. (*A 4:*) Estic bé.
- 4: Què?
- 2: Estic bé. Res no podria trencar aquest moment. Jo ho faria tot per tu —sense tu no soc res—, però no et puc pas exigir que tu sentis el mateix. He après a conviure-hi i ara estic bé.
- 4: Encara estàs parlant del conte, oi? (*Pausa.*) Amor, encara parles de la nostra història?
- 2: És clar. De què puc parlar, si no?
- 1: Pausa. 4 es queda sense paraules.
- 4 (*a 1*): No em quedo sense paraules. (*A 2:*) No és el mateix cantant, afirmo de cop i volta.
- 2: Ho és, asseguro jo.
- 4: Que no, insisteixo.

- 2: No cal que m'enganyis, et dic finalment. La tensió del coll. Justament aquest múscul. Ets així i ho accepto. T'accepto. *(Pausa.)* És simplement que, a mi, aquestes coses no em passen.
- 4: Sense previ avís, sento com un calfred pujant-me per l'espinada. Et miro. No vull ballar més. M'allunyo de tu.
- 2: No t'enfadis, amor.
- 4: Simplement, m'allunyo de tu.
- 2: Està bé. *(Pausa.)* Et noto molesta i em disculpo en silenci. T'acarono la galta.
- 4: No m'acarones res, tu a mi.
- 2: He dit que t'acarono la galta. M'agrada complaure't, amor.
4. I jo he dit que no m'acarones res!

Pausa.

- 2: Ho veus?, et pregunto.
- 4: Què?
- 2: Sense tu no soc res, jo et confesso. Però, és clar, no et puc pas exigir que tu sentis el mateix. *(Pausa.)* És per això del cantant, oi?

Pausa.

- 4: Està bé, tu guanyes. No m'enfado. No m'allunyo de tu. Simplement deixo que m'acaronis la galta.
- 2: Ho faig. Tu estàs molt avergonyida i abaixes la mirada. Però jo et disculpo de seguida i t'acarono suaument la galta. Et dic: No passa res, amor, soc aquí amb tu i la lluna ens somriu...
- 4: No m'has de disculpar perquè jo no he fet res.

2: Aleshores, ben a poc a poc, faig lliscar la meva mà per l'esquena del teu vestit vermell —el que a mi m'agrada— i t'estrenyo lleument contra el meu pit. Et faig una mica de mal. El just. Tu notes el plaer de l'asfíxia. T'asfíxio. Finalment, t'apropes a la meva orella i em dius molt fluixet: Vull ballar pels segles dels segles amb...

Acte 4

4 (*interrompent l'escena*): I, després de més d'una hora d'absurdes divagacions, arriba un nou canvi d'acte.

Torna la llum tèrbola.

2 (*a 4*): Un moment, que no hem acabat l'escena.

4 (*a 2*): Deixa'm.

5: 4 anuncia un nou canvi d'acte.

2: De sobte, entre el públic, se sent el gemec d'alguna cadira. Algú es recol·loca. Un altre, amb delicadesa, rebrega el paper d'un caramel.

3: Se sent la vibració d'un mòbil. Un estossecc. Llunyà.

1: 3, que és d'oïda fina, diu que li sembla que un espectador té bronquitis. Jo no he sentit res de res.

4: Som conscients que, a aquestes altures, l'espectacle comença a fer-se una mica feixuc.

2: Més aviat farragós.

5: 2 afirma que, més aviat, l'espectacle comença a fer-se farragós.

1: Una obra com aquesta no hi ha qui l'aguanti.

5: I afirma que una obra com aquesta és insuportable.

4: És per aquest motiu...

2: ...estrictament i únicament per aquest motiu (*per 4*) que ella no ha volgut acabar l'escena...!

4 (*interrompent 2*): ...que anirem de cara a barraca!

3: Arriba un nou canvi de llum.

Pausa. La llum no canvia.

4: 3 reclama un canvi de llum. La llum, però, no canvia.

1: 3 queda en evidència.

4: 3 hi insisteix:

3: Un nou canvi de llum, he dit. Una llum freda i agressiva. Com d'aquelles que glacen la sang.

Pausa. La llum, de cop i volta, es torna càlida i amable. És una llum de piular d'ocells.

3: No, aquesta no.

5: 3 reclama un canvi de llum. La llum, però, no canvia tal com ella voldria.

1: 3 queda en evidència.

5: 3 es desespera:

3: Un nou canvi de llum, he dit. La llum del dissident, si us plau!

La llum, per fi, es torna freda i agressiva.

3: Gràcies.

5: I avança cap al públic. És el seu moment. 4 torna a ser A, com a l'inici de l'espectacle. Tot plegat, però, ara ha canviat radicalment.

2: Apunt: l'estructura circular que s'evidencia ara és una mostra prou clara que teníem raó: l'espectacle està a punt d'acabar-se. Que ja seria hora.

I i 4 (altre cop A) avancen cap a públic.

A: Jo soc la caritat. El bon samarità que recull a bocins les ànimes que es trenquen. La carn leprosa i putrefacta que s'arrossega per qualsevol carreró desmenjat, per qualsevol discoteca famèlica, demanant a crits auxili, demanant amor. Soc la clemència. No tinc manies i no tinc criteri. Soc, finalment, au rapinyaire amb desig de carnassa. I avui, com qualsevol altra nit, t'he conegut a tu, carronya meva.

Pausa.

I: Gràcies.

A: Per què?

I: Per això que dius. Per aquesta nit.

A: És com qualsevol altra.

De sobte, es produeix un fosc.

2: De sobte, es produeix un fosc que interromp A. Ningú no l'ha demanat.

A: Què passa?

Torna la llum. A i I s'afanyen a reprendre la seva escena.

I: Gràcies.

A: Per què?

I: Per això que dius. Per aquesta nit.

A: És com qualsevol altra.

De sobte, es produeix un altre fosc.

5: De sobte, un altre fosc que interromp A. Tampoc no l'ha demanat ningú aquesta vegada.

A: Què passa?

Torna la llum. A i I s'afanyen a reprendre la seva escena.

I: Gràcies.

A: Per què?

I: Per això que dius. Per aquesta nit.

A: És com qualsevol altra.

I: Per a mi no.

A: Per a mi sí.

I: Sembla que somriu, la lluna.

A: Sembles imbècil.

Pausa.

I: Volia donar-te les gràcies.

A: No me les donis.

I: Em sento en pau i vull donar-te les gràcies.

A: Només ets una desferra.

Pausa.

A: Tornem-hi?

1: Tornem-hi.

Pausa. 2, 3 i 5 es reincorporen al joc escènic. A torna a ser 4. De sobte, la llum, fins ara freda i agressiva, es converteix en una successió descontrolada de flaixos. 3, que estranyada ha agafat el text de l'espectacle, llegeix.

3 (*llegint*): De sobte, una successió descontrolada de flaixos.
Caos. Estrès. Ningú no l'ha demanat.

4: Què passa?

3 (*llegint*): 4, desconcertada, no entén res de res.

2: Dic com he dit:

5: «Tinc ganes de cantar».

2: Ho dic i ho faig i canto.

1: Un actor, 5, té ganes de cantar. Ho diu i ho fa i canta.

5: Ho dic i ho faig i em pressuposo lliure.

4: Un altre cop la llum!

3 (*llegint*): 4, desconcertada, segueix sense entendre res.

5: Dic com he dit:

1: «Ets C, et dic. Puc fer el que vulgui».

4: Un altre cop aquesta llum!

3 (*llegint*): Nervis. Estrès. Ningú no entén què passa.

2: Un actor, 1, vol que 3 sigui C i 3 s'hi torna.

1: Faig el que vull, és clar.

2: Faig el que vull i em pressuposo lliure. Soc com un peix a l'aigua.

4: Un altre cop la llum! La llum que no controlo!

3 (llegint): 4 no controla la llum i no entén res de res.

1: Dic com he dit:

4: Que pari aquesta llum, si us plau!

Els flaixos de llum no paren.

3 (llegint): Ara ens pensem que la llum parará, però la llum no parará, perquè l'acotació diu que la llum no para.

1: Ho dic, però, ara, això no passa.

5: Em pressuposo lliure, però, ara, això no passa.

4: Que pari aquesta llum, si us plau!

1: Ho dic, però això no passa.

4: Que pari aquesta llum, si us plau!

3 (llegint): I, de cop i volta, la llum para!

De sobte, s'aturen els flaixos. 3 deixa de llegir per uns moments.

3: Però no perquè ho diguem nosaltres: perquè ho diu el text.

2: Perquè jo dic el que dic i aquí passa el que passa, no per mi, no per nosaltres...

3: Ho diu el text i per això passa i no passa.

De sobte, la llum es torna, altre cop, enigmàtica i misteriosa. És la llum de 5, que entén, consegüentment, que és el seu torn.

5: Em toca.

Pausa. Mentre 5 parla, 1, 2 i 4 agafen el text de l'espectacle i —igual que 3— segueixen fil per randa allò que hi diu i que ara 5 pronuncia.

5: Ets tu. Ets tu. Ets tu. Ets tu. Ets tu. Ets tu. No ets res tu. No ets res tu. No ets res tu. No ets res tu. Vull, però no puc. No vull i no puc. No vull, no vull. A la merda. Un, dos, tres, quatre, sis, set, sis, vuit, deu, no, deu, no. Un, dos, tres, quatre, sis, no. Un, dos, tres, quatre, cinc, set, no, nou, no, nou, no, deu, dotze, cato-onze, dotze, onze, no. Va: un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, deu, vuit, nou, onze, no, vuit, nou, deu, tretze, cato-onze, tretze, cato-tretze, no, tretze, disset, divuit, vint, i vint-i-aaaaaaaaaaaaah!

Pausa. 5 es posa a plorar.

5: Quin sentit té, eh? El canell. Ah! El canell. Ah! Quin sentit, té, eh? I ara què, eh? I a partir d'ara què, eh? I a partir d'ara què? Però si tothom ho sap que els unicorns no existeixen. Ni dins el meu cap ni enlloc, hòstia, enlloc! Orlando Bloom, Cristiano Ronaldo i Johnny Depp, hòstia! Soc un rinoce-
ront, no un unicorn. Soc un rinoceront. No, no, ni això. Ja no sé ni qui soc. Necessito mirar-me a través dels ulls d'algú altre per tornar a reconèixer-me. Descansar. Plorar. Calcificar-me. Desaparèixer. O convertir-me en flor.

Pausa.

1 (*llançant el text a terra*): A la merda!

1 intenta escapar de la sala de teatre. Mentrestant, 2, 4 i 5 segueixen el text.

3: Què fas?

1: El que vull, faig. Deixeu-me tranquil.

3: El text diu que m'has d'acompanyar. I hauries de fer-ho.

5 (*llegint*): Hauries de fer-ho, sí.

1: No em dona la gana!

Sense ser-ne conscient, i per tal de contestar a 3, 1 retrocedeix i es planta al seu costat. 3, amb una mirada sarcàstica, li evidencia que, ho vulgui o no, es troba pres d'allò que hi ha escrit i, tot seguit, l'abraça. De sobte, la llum, puntual, es concentra sobre tots dos. És la llum de 3.

3: Sonet ensangonat.

Pausa.

3 (*a* 1):

Bàlsam nocturn, sucre, xarop, llamí,
aquell segon on emmudeix la lluna
i m'és trofeu la teva pell tan bruna
que tan sovint he desitjat tenir.

Embat fuent, ímpetu, frenesí.
Com el cristall, la nit trem i s'engruna.
Udol de llop, un crit ha fet fortuna,
l'ha provocat el meu fel assassí.

Cos contra cos, anhelada conjura,
principi i fi, xiscle, zenit, i ocàs.
El meu petó, la teva sepultura.

Un ganivet ha segellat l'enllaç.
La teva sang, del pit a la cintura.
Un dolç secret: mai més t'escaparàs.

Pausa. La llum esdevé altre cop més àmplia. És, ara, però, la llum de després d'una tempesta. Durant el sonet, 3 ha matat 1, que és mort, a terra. De sobte, la resta d'actors avancen a primer terme amb el text a la mà i llegeixen. 1 i 3 no ho fan.

4 (*llegint*): Torna la llum, ho diu el text.

2 (*llegint*): És cert, ho diu el text.

5 (*llegint*): De sobte, hi ha hagut una víctima. Hi ha un cadàver sobre l'escenari.

2 (*llegint*): És cert, 3 ha matat 1 en un crim passional.

3: No és un crim passional. M'he empoderat.

5 (*llegint*): Empodequè?

3: Empoderat.

1: I jo estic mort?

4 (*llegint*): Ho diu el text. 3 t'ha matat.

1: Ja, però jo no em penso morir. No em dona la gana.

5 (*llegint*): Ho diu el text, ho sento.

2 (*llegint*): El text diu moltes coses.

5 (*llegint*): El text diu, per exemple, això que dic ara mateix.

4 (*llegint*): I diu, també, que això teu no ha estat res més que un crim passional.

- 3: Que no. Us dic que m'he empoderat.
- 5 (*llegint*): Empodequè?
- 3: Empoderat. M'he cansat del meu color de rosa, d'aquest *capullo* i ho he tenyit tot de vermell, així, tràgicament, de cop i volta.
- 2 (*llegint*): És un crim passional. Te l'estimaves massa. No has suportat la idea d'haver de viure sense ell. O almenys aquest és el discurs oficial.
- 4 (*llegint*): El text et vol submissa, com l'amor.
- 5 (*llegint*): I tu per què et poses tan profunda, ara?
- 1: Un moment, un moment: però jo estic mort? De veritat?
- 4 (*llegint*): Que sí, pesat.
- 1: Però jo no puc morir, jo soc el dissident.
- 2 (*llegint*): Ho ets si ho diu el text.
- 1: Ho soc perquè em dona la gana.
- 4 (*llegint*): Ets mort i punt.
- 1: Però jo no he estimat a ningú. He odiat a tothom. Jo he escapat de l'amor.
- 5 (*llegint*): En l'amor, com en el teatre, ningú pot escapar del text.
- 2 (*llegint*): Exacte: hi ha unes normes estrictes.
- 4 (*llegint*): En l'amor, com en el teatre, en el fons, sempre seguim un text. Així, sense ni adonar-nos-en.
- 2 (*llegint*): I és evident que una obra sobre l'amor no pot acabar sense un crim passional.
- 3: Però això no és un crim passional. M'he empoderat, que quedi clar.
- 5 (*llegint*): El text no et dona dret a empoderar-te.
- 3: I què hem de fer, llavors?

- 2 (*llegint*): Caldrà buscar altres formes d'estimar-nos.
4 (*llegint*): I per què et poses tan profund tu ara?
2 (*llegint*): No ho sé. Ho diu el text.

Es produeix un contrallum inesperat. Els actors queden reduïts a siluetes negres. 2 i 4 avancen lleugerament. Pausa.

- 2: De sobte, han passat vint anys.
4: Deixa'm.
2: Vint anys, vuit mesos, dos dies i catorze hores.
4: T'he dit que em deixis. No et vull sentir més.
2: És un concert de festa major. La festa major del teu poble. Sona un orquestra *hortera*, com a tu t'agrada, i tu portes el vestit vermell, el meu preferit. Ballem a prop, ben a prop. Gairebé enganxats. Gairebé asfixiant-nos. Et miro i penso que estàs més guapa que mai. T'ho dic.
4: I jo et dic, t'ho he dit i t'ho torno a repetir, que vull, que si us plau et demano que callis, que vull que, si us plau, em deixis en pau.

Pausa.

- 2: Llàstima de l'ull de vellut, penso aleshores.
4: Quin ull de vellut?
2: Estàs més guapa que mai, però llàstima de l'ull de vellut. (*Pausa.*) Has xocat contra la porta de casa just abans de sortir.
4: Ets un desgraciat.
2: No és veritat. Simplement m'he posat nerviós i he tancat la porta d'una revolada. Ha estat un accident: no m'he fixat que

venies darrere meu... (*Pausa.*) M'he posat nerviós per això del cantant. Vint anys després has acabat confessant-m'ho.

4: Jo no t'he confessat res.

2: Ho has fet.

4: Et dic que jo no he fet res.

2: Ho has fet. I ara tens un ull de vellut i a mi que se'm trenca el cor només de mirar-te. I saps què penso, amor meu? Que si m'ho haguessis confessat a temps potser ens hauríem estalviat tot aquest mal tràngol. Com a mínim, així, no haurien passat vint anys i jo hauria pogut descarregar: hauria pogut tornar-t'ho.

Pausa.

2: Però no et preocupis, amor. Això no és més que un conte, no és més que una història inventada i tu i jo no ens hem de confessar res. Oi que no?

Pausa.

2: Oi que no?

Pausa.

4: És clar.

2: Gràcies. (*Pausa.*) Amor, perquè no em cantes aquella cançó? Aquella que tant t'agrada.

4: Està bé. (*Canta:*) Los días que pasan, las luces del alba, mi alma, mi cuerpo, mi voz, no sirven de nada porque yo sin ti no soy nada...

2: Saps? Vull ballar pels segles dels segles amb tu.

Pausa. De sobte, l'escenari queda fosc. Només 3, al bell mig, es troba il·luminada per una llum zenital.

3: Cendra. Penombra. Una superfície immensa coberta d'ossos de procedència indesxifrabla. Sembla evident que algun desastre natural ha deixat tones i tones de cadàvers. El paisatge és patètic. Penós. Desolador. (*Pausa.*) Vent. Cinc actors —entre els quals, no cal dir-ho, em trobo jo mateixa— recitem xiuxiuejant una tendra i famosa balada, seguint-ne clarament el patró rítmic, però sense cantar-ne la melodia, que només apareixerà i es farà reconeixible per al públic gairebé al final.

L'escenari s'il·lumina lleument. Cendra. Penombra. 1, 2, 3, 4 i 5 amb la mirada perduda. Succeeix, exactament, allò que ja ha estat acotat en el text.

1, 2, 3, 4 i 5:

Sin ti no soy nada:

una gota de lluvia mojando mi cara.

Mi mundo es pequeño y mi corazón, pedacitos de hielo.

Solía pensar que el amor no es real,

una ilusión que siempre se acaba.

Ahora sin ti no soy nada.

(*Canten:*)

Los días que pasan,

las luces del alba.

Mi alma, mi cuerpo, mi voz, no sirven de nada.
Porque yo sin ti no soy nada.
Sin ti no soy nada
Sin ti no soy nada.

Fosc.

Y-X (o la fidelitat dels cignes negres) es va estrenar a la Sala Atrium el juliol del 2016 per part de la companyia El martell, amb el repartiment següent:

1: Martí Salvat

2 i D: Josep Sobrevals

3 i C: Andrea Artero

4 i A: Andrea Portella

5 i B: Sergi Gibert

Dramatúrgia i direcció: Laia Alsina Ferrer

Ajudantia de direcció: Aleix Duarri

Disseny d'escenografia i vestuari: Carlota Masvidal

Caracterització: Núria Ribera

Disseny d'il·luminació: Rubèn Taltavull

Assessoria de cant i moviment: Robert González

Producció executiva: Carlota Masvidal

Ajudantia de producció: Albert Avilés

Producció: El martell

El mar no cap
dins d'una capsa
de sabates

*A la Carla, l'Albert i l'Arnau, per ser el meu refugi
des de l'adolescència i la infància*

*A en Robert,
perquè, amb ell al costat,
el teatre és un meravellós joc de nens*

Al pare, la mare i l'Oriol. Per tant, per tot

Un text per a dues actrius i dos actors.

L'escenificació d'aquesta obra requereix que els noms dels personatges coincideixin amb els noms reals de les actrius i els actors que els interpreten. De la mateixa manera, els quatre pobles que se citen de manera reiterada també cal que siguin aquells on, realment, els quatre intèrprets van passar la seva infància. Els noms i pobles que consten en el text a tall d'exemple corresponen als de les dues actrius i els dos actors de l'escenificació que va fer-ne la companyia El martell.

De cara al muntatge de la peça, és fonamental trobar un registre interpretatiu no realista on totes les accions físiques que anuncien i desenvolupen els personatges —especialment aquelles més agressives— no siguin mai dutes a terme realment, sinó únicament il·lustrades, com si d'un joc simbòlic infantil es tractés. Això serà així fins que el text no determini el contrari.

(...)

indica una pausa, un silenci o una suspensió

/

indica una interrupció

text

indica èmfasi

jdsabsdfavf

indica un espai breu a completar per l'actor o l'actriu o una resposta imprevista del públic

Fragment condicionat

indica possibles propostes de text alternatives segons el desenvolupament escènic

Fragment improvisat

indica un fragment que els actors o actrius hauran d'improvisar

(text)

indica un fragment de text que pot no succeir

Acte I

I

L'ANDREA, la CRIS, en MARTÍ i en TONI canten «Cançó de bres per a una princesa negra», de Gabriel Janer Manila i Antoni Rodríguez Sabanés.

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*):

Dorm, dorm, petitona, dorm,
que en draps de fosca blava
t'embolcalla la lluna negra,
negra com tu.

La nit teixeix corrandes
quan pensa en tu;
te les canta, les canta ta mare,
Poniegú.

Quan el vent,
quan el vent,
quan el vent arribi,
naixeran dels teus ulls
flors de bambú.

Pausa. Un cop han acabat la cançó, els quatre personatges tornen a començar a cantar.

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Dorm, dorm, petitona, dorm.

ANDREA: Ets dins el llit.

MARTÍ: Mentida.

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Que en draps de fosca blava.

ANDREA: Podries ser dins el llit.

MARTÍ: No soc dins el llit; és mentida.

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): T'embolcalla la lluna negra.

ANDREA: Podries ser dins el llit i la mare...

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Negra com tu.

MARTÍ: Jo no soc negre. Només és que soc una mica moreno, *vale?*

ANDREA: Podries ser negre i la mare...

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): La nit teixeix corrandes.

MARTÍ: Aquesta cançó és una merda.

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Quan pensa en tu.

CRIS: És *supercursi*; és veritat.

TONI: *Vale* que li vas a la *senyu*?

CRIS: És una cançó de nenes.

MARTÍ: És una cançó de *mariques*.

TONI: Jo no soc *marica*, *vale?*

ANDREA: Està bé, està bé: silenci. Podries ser dins el llit. Podries sentir com els ulls et pesen, com les parpelles se't tanquen de la mateixa manera que l'Alfonso baixa cada dia la persiana de la botiga de llaminadures de la cantonada. Podries

sentir, fins i tot, com els somnis se t'embullen als cabells com núvols de cotó fluix. Podries sentir —això també— com la mare, valenta guerrera de llarga cabellera rossa brandant orgullosament Excàlibur, et canta, amb un fil de veu, finíssimes cançons de bressol teixint una delicada teranyina amb notes de mel i sucre que et protegeixen dels monstres de cor negre que viuen sota el llit. Però no. Això seria si fossis un nen bo. I tu, tu que ets un nen dolent, diabòlic, conflictiu i problemàtic, que riu quan li ve de gust i plora quan li dona la gana, que interromp desafiant les converses dels adults i gargoteja maldestrament les taules de la classe, un zero a l'esquerra, un petit capsigrany, un marrec llefiscós, un mocós insuportable, no ets dins el llit; no. I ningú no et canta cançons; no. A tu, petit monstre abominable, a tu, t'han castigat sense pati.

TONI: Dos quarts d'onze del matí. Escola Els Tres Porquets. Banyoles, la Canonja, Barcelona...

CRIS: O Girona.

TONI: O Girona, està bé. Un dimarts de tardor. Quatre nens...

CRIS: Dos nens i dues nenes...

TONI: ...dos nens i dues nenes, hem estat castigats...

ANDREA: Ah sí?

TONI: ...sense hora del pati.

CRIS: Quin rotllo!

TONI: «Silenci, si us plau, i no us vull sentir més», ha dit la mestra. Després ha marxat a la sala de profes i s'ha fet un cafè amb llet amb molt de sucre.

CRIS: Està una mica foca, la Dolo.

TONI: «Silenci, si us plau, i no us vull sentir més», ha dit la mestra.

CRIS: Ja callo, ja callo... Però és que no has dit Girona i jo soc de Girona. Ben bé que ho havia de dir.

MARTÍ: «Ben bé que ho havia de dir».

CRIS: Tu, nen, ets tonto.

MARTÍ: Jo no soc tonto, *vale?*

TONI: Cristina Arenas, escric, així que la Cristina Arenas parla, a la cantonada de dalt a l'esquerra de la pissarra. La Dolo, la mestra de música que ens ha castigat a tots quatre, m'ha encarregat aquesta feina perquè salta a la vista que jo, en Toni, soc el més responsable.

MARTÍ: I el més *marica*.

TONI: Martí Salvat, escric de seguida a la cantonada de dalt a l'esquerra de la pissarra. Soc un nen obedient i responsable i per això faig una llista amb el nom dels nens descreguts i irresponsables.

ANDREA: Toni, això d'aquí és una «A»? M'acosto una mica a la pissarra, *vale?*

TONI: Andrea Artero, escric sota els dos altres noms. No en passaré ni una.

ANDREA: Però m'ha pujat la miopia, Toni... Només volia saber si a mi també m'havies apuntat.

TONI: Les normes són les normes. No en passaré ni una, penso. I, a partir d'ara, a seure a la cadira i a tancar la boca.

CRIS: I per què no apuntes també el teu nom, Toni?

TONI: Cristina Arenas més un. Dibuixo ràpidament un palet al costat del seu nom i sento, de sobte, com unes pessigolles a la panxa. De sobte, *disfruto*.

CRIS: I per què no apuntes també el teu nom, Toni? Tu també has parlat. No has parat de parlar en tot el *ratu*.

MARTÍ: Perquè és *marica*. I els *mariques* sempre reben tractes especials. Subvencions, ajuts i aquesta classe de coses. M'ho ha explicat la meua mama.

CRIS: Els negres també.

MARTÍ: Jo no soc negre, *vale*?

ANDREA: A mi els negres m'agraden. I també m'agrada molt el Floquet de Neu.

TONI: Cristina Arenas, Andrea Artero i Martí Salvat. Dibuixo un, dos i tres palets al costat dels tres noms. Foteu-vos.

MARTÍ: Acabes de parlar, fill de puta.

ANDREA: La teua mare és puta, Toni?

TONI: Callo i no responc. Foteu-vos. Tinc el guix. I qui té el guix té el poder.

ANDREA: La teua mare és puta, Toni?

TONI: Sento pessigolles a la panxa.

MARTÍ: Fill de puta, et faré menjar el guix; has respost.

TONI: Martí Salvat, dos i tres palets. I un de quart perquè em dona la gana. Fote't, Martí Salvat. En Martí Salvat sap que, si arriba al cinquè palet, la Dolo el castigarà una setmana sense pati.

MARTÍ: I en Toni Guillemat sap que o calla d'una vegada i apunta el seu nom a la pissarra o es menjarà el guix.

TONI: En Martí Salvat per fi calla.

MARTÍ: No callo.

TONI: Has callat.

MARTÍ: Callo, sí. En Martí Salvat per fi calla, però *cabrón*, subnormal, Monstre Bu, et faré menjar el guix. De sobte, m'aixeco: Et mataré, Guillemat.

ANDREA: I, de cop, tothom calla.

CRIS: Però abans que en Martí pugui fer res, en Toni llança cap a ell el guix que tenia entre els dits com si fos un projectil.

O com una granada.

TONI: Sento pessigolles a la panxa.

CRIS: Li ha vist fer a la Dolo més d'una vegada.

ANDREA: El guix voleia per l'aire.

CRIS: I, de cop, tothom calla.

ANDREA: La Dolo quan s'enfada llança el guix, l'esborrador i castiga els nens a fer silenci; castiga els nens sense pati.

TONI: Sento pessigolles a la panxa.

CRIS: «Sang! Sang!», cridaria. Però com que soc una nena rosseta i adorable em limito a tancar la boca i contemplo en silenci l'espectacle. Fingeixo cara d'horror, però a mi, en el fons, la sang m'agrada. «Voldria ser un vampir», penso a vegades...

ANDREA: El guix voleia per l'aire.

TONI: Sento pessigolles a la panxa.

ANDREA: El guix voleia per l'aire.

CRIS: I, finalment, impacta contra l'ull d'en Martí Salvat. «Sang! Sang!», cridaria, però fingeixo cara d'horror.

MARTÍ: El guix m'impacta just a la cella esquerra. No em fa mal, gens de mal, no m'has fet gens de mal, fill de puta, però, de sobte, em sento petit, diminut, i em venen moltes, moltíssimes ganes de plorar, de plorar fins que no em quedin llàgrimes. I, de cop, vull la mama. I, de cop, vull el papa. I, de cop, vull la mama i el papa i vull *porfi-plis* que algun comitè internacional de senyors amb vestit negre i corbata prohibeixi els guixos, els esborradores i els Tonis Guillemats per sempre més. Però, com que soc un nen fort i valent i el papa diu que els nens forts i valents no ploreu, i jo no voldria per

res del món decebre el meu papa, aspiro els mocs, m'aguanto les llàgrimes i, simplement, m'assec a la meva cadira i capbusso el cap entre els meus braços.

TONI: A partir d'aquí, ningú no obrirà la boca. De gran seré policia, penso.

CRIS: Des de la finestra de l'aula, arriben els xiscles alegres dels nens que juguen al pati.

2

CRIS: Té, papa: t'he preparat uns macarrons de sorra fina i unes mandonguilles de sorra fina i un tiramisú italià de sorra fina i un cafè amb llet de sorra fina amb un *escupitajo* perquè, si no, no era líquid i el cafè amb llet és líquid, oi que ho entens?

TONI: (...)

CRIS: T'ho he preparat amb molt d'amor, papa, amb l'amor de les mames que s'estimen i que es casen amb els papes i jo a tu t'estimo fins al cel, jo a tu t'estimo fins a l'infinit, t'estimo amb l'amor de sorra fina que et fa pessigolles als dits i que després te'ls deixa suaus, molt suaus, perquè puguis acaronar millor, i la salsa, de les mandonguilles, la salsa de les mandonguilles, dic, és feta de petons, de petons més dolços que el vi, d'aquells que es guarden a la caixeta dels secrets inconfessables —saps, la caixeta dels secrets inconfessables?—, doncs la salsa és feta de petons, de petons secrets inconfessables, i d'un *escupitajo*, és clar, però d'un *escupitajo* d'amor, espero que no et sàpiga greu, però és que la salsa és líquida i, si no, no era líquida, ho entens, oi que sí?

TONI: (...)

CRIS: Doncs, papa, si et menges els macarrons de sorra fina i les mandonguilles de sorra fina i el tiramisú italià de sorra fina i el cafè amb llet de sorra fina serà molt bonic, papa, serà bonic infinit maduixa, que és l'infinit de tots els infinits, perquè llavors, papa, llavors et pesarà la panxa, com al conte del llop i les set cabretes, que li omplen la panxa de pedres, papa —saps el conte de les set cabretes?—, doncs llavors et pesarà la panxa perquè la sorra fina és fina, és molt fina la sorra fina, però també pesa, papa, la sorra fina pesa, papa, i a tu et pesarà la panxa, et pesarà tant que ja no et podràs moure, no et podràs moure mai més, pobret, i llavors de tant que et pesarà la panxa i de tant que no et podràs moure i de tant d'estar-te quiet i de tanta sorra fina, papa, et creixeran arrels. Com un arbre. I et quedaràs per sempre amb mi. I jo t'estimaré per sempre.

3

MARTÍ: Passa-la! Passa-me-la! Aquí! Que no ho veus que estic sol? La tinc! Buà, has vist quin *regate*? Buà! L'has vist o no? Teva! Corre, corre, va, fes-li un *canyo*, sí. *Toma ya!* Ets el millor! Eh! Que no hi ha àrbitre aquí? Això és falta. *Ole*, va, aixeca't. Ets un *crack*, ets el puto Rivaldo! A tu no et tomba ningú. Eh! Passa-la! Passa-me-la que estic sol, estic sol davant la porteria. Soc un *crack*... Així, va, *tiqui-taca*, i fem una paret! Va, passa-la que és gol, això és gol... Estic sol... i li fotré un *canyardo*, ja ho veuràs, que això és gol... Meva! La tinc! Mira com la *regatejo*, soc Luis Figo, soc el puto Rivaldo, blau-

grana al vent i visca el Barça. Mira el porter, mira el porter quina cara de tonto, és nou, oi, aquest nen, oi? Segur que se la menja. Va, que xuto, eh?, que xuto, eh? Mira'm, que xuto, eh?, però mira'm, eh? Gooooooooooooool!

4

ANDREA: *Tèngui!*

TONI: Uala! Me la canvies?

ANDREA: Per quina?

TONI: Per aquesta.

ANDREA: *Tèngui!* Aquesta ja la tinc.

TONI: Uala! Me la canvies?

ANDREA: Per quina?

TONI: Per aquesta.

ANDREA: *Tèngui!* Aquesta ja la tinc.

TONI: Uala! Me la canvies?

ANDREA: Per quina?

TONI: Per aquesta.

ANDREA: *Tèngui!* Aquesta ja la tinc.

TONI: Ai, *jolines*, em sembla que estem en un bucle.

(...)

ANDREA: És que les tinc totes.

TONI: I aquesta? La tens, aquesta?

ANDREA: Aquesta també la tinc. M'encanten les cartes d'olor.

De fet, aquesta la tinc *repe* dues vegades. Però, *bueno, vale*, aquesta te la canvio.

TONI: Sí?!

ANDREA: És que fa la mateixa olor que l'ambientador del cotxe del papa.

TONI: A mi em sembla que fa olor de maduixes.

ANDREA: No fa olor de maduixes; com a molt, de maduixes amb nata.

TONI: És veritat! Fa olor de maduixes amb nata!

ANDREA: Te la canvio, va. Però només perquè ets el meu amic.

I perquè t'estimo molt.

TONI: I què en faràs si ja la tens *repe* dues vegades?

ANDREA: Doncs no ho sé... Col·leccionar-les.

5

MARTÍ: Deu del matí. Escola Els Tres Porquets.

ANDREA: Un dimarts de tardor.

TONI: Classe de música.

MARTÍ: Classe de cant coral.

CRIS: Qui rotllo!

MARTÍ: Vint-i-quatre nens...

CRIS: Dotze nens i dotze nenes.

MARTÍ: Dotze nens i dotze nenes, està bé, cantem una cançó.

TONI: Alguns. D'altres, que en sabem més, toquem la flauta.

ANDREA: Dolo, Dolo...! Em puc acostar una mica, que no llegeixo la lletra de la pissarra?

MARTÍ: Jo odio la flauta.

CRIS: Jo odio la Dolo.

MARTÍ: Jo odio l'olor de baveta i de fusta humida que sempre fa la meva flauta.

ANDREA: Cristina, què vol dir «Poniegú»? Posa «Poniegú», allà, que no ho veig?

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Dorm, dorm, petitona, dorm.

CRIS: «Així, molt bé. Molt bé», diu la Dolo des del piano.

TONI: *Senyu*, oi que ho faig bé, jo?

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Que en draps de fosca blava.

ANDREA: «Cristina, prova de cantar una octava més avall».

CRIS: Toni, tu saps què és una octava?

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): T'embolcalla la lluna negra.

CRIS: «Així. Molt bé. Sou uns angelets», diu la Dolo. «No *apre-teu* el cul, no tanqueu el coll...».

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Negra com tu.

MARTÍ: Jo no soc negre, *vale*?

TONI: «No us aixequiu de la cadira, no feu xivarri...».

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): La nit teixeix corrandes.

MARTÍ: Aquesta cançó és una merda.

ANDREA: «No digueu paraulotes, Martí!».

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Quan pensa en tu.

CRIS: És *supercursi*; és veritat.

TONI: *Vale* que li vas a la *senyu*?

MARTÍ: És una cançó de *mariques*.

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Te les canta, les canta la mare.

CRIS: «Simplement tanqueu els ulls i expresseu el que sou a través de la melodia».

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Poniegú.

ANDREA: Què vol dir «Poniegú»?

CRIS: Tu, nena, ets tonta.

ANDREA: I no podríem cantar les Spice Girls?

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Quan el vent...

ANDREA (*canta*): If you wanna be my lover...

MARTÍ: «Així. Molt bé».

ANDREA: O era la nova d'Aqua?

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): ...quan el vent...

CRIS: «Molt bé, de veritat».

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): ...quan el vent arribi...

TONI: «Seguiu així, perfecte!».

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Naixeran dels teus ulls...

ANDREA: «Oh! Això és un cant angelical!».

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Flors de...

CRIS: «Un moment! Un moment! Qui ha fet aquest gargot fastigós sobre la meva taula?».

ANDREA: I, de cop, tothom calla.

CRIS: «Qui de vosaltres ha fet aquest gargot horripilant, he dit?!».

TONI: A partir d'aquí, ningú no obrirà la boca.

ANDREA: La Dolo agafa l'esborrador i l'estreny violentament amb la seva mà tota arrugada.

CRIS: Falten deu minuts per a l'hora del pati.

6

MARTÍ: Tu saps per què es diuen cucs de seda?

ANDREA: Per què?

MARTÍ: Perquè són delicats com la seda i, si no els cuides amb

molt d'amor, es desfilen de seguida. Els fem una caseta amb un porxo amb aquesta fulla de morera?

ANDREA: I si els fem una barca amb la closca d'una nou?

MARTÍ: El mar no cap dins d'una capsa de sabates!

ANDREA: Els construïrem un mar amb l'aigua de la pluja perquè puguin navegar. En tindran prou amb el mar que cap dins una tassa de cafè.

MARTÍ: I si no plou?

ANDREA: Llavors guardarem les nostres llàgrimes en una ampolla de colònia.

MARTÍ: Jo només ploro quan la mama s'oblida de venir-me a buscar al col·le i em fa por quedar-me sol fins que em mori.

ANDREA: Doncs t'hi hauràs d'esforçar molt i plorar una mica més.

(...)

MARTÍ: Saps que la seda quan es mulla queda tota arrugada?

Si puja la marea, ens quedaran tots els cucs ben arrugadets.

ANDREA: Quan surti el sol, els estendrem i ja ho veuràs com s'eixuguen de seguida.

MARTÍ: Haurem de vigilar! Si es converteixen en papallones, segur que se'ns en van volant.

MARTÍ: Aquest diumenge faré la comunió. Em fa molta il·lusió perquè vindran els meus amiguets i les meves amiguetes i em regalaran la Game Boy i l'*Street Fighter* i em posaré corbata com el papa quan es va casar amb la mama a la capella

de Sant Ferriol, que diu la mama que és una capella romàntica que hi ha enmig de la muntanya, allà enmig del Pirineu o *algo*. El que em fa més il·lusió, però, el que em fa una il·lusió que em moro és la missa —ho he somiat tantes vegades!—, la missa serà molt *guai*. Perquè, per fi, després de tant de temps, podré menjar-me la galeta aquella que està feta amb el cos del Jesús Crist aquell, que es diu gairebé igual que el Jesús Creus, que és un nen de la meua classe. Ara que hi penso: a ell no he provat de mossegar-lo mai.

8

CRIS: *Vale* que juguem que et mato?

MARTÍ: *Vale!*

CRIS: Doncs, au, ja t'he matat.

MARTÍ: Estic mort?

CRIS: Sí.

MARTÍ: Però, si ara em moro, s'acaba el joc i és molt avorrit.

CRIS: Doncs ressuscita.

MARTÍ: *Vale!* Torno a estar viu.

CRIS: Doncs, au, ja t'he matat.

MARTÍ: Estic mort?

CRIS: Sí.

MARTÍ: Però, si ara em moro, s'acaba el joc i és molt avorrit.

CRIS: Doncs ressuscita.

MARTÍ: *Vale!* Torno a estar viu.

CRIS: Doncs, au, ja t'he matat.

MARTÍ: Ai, *jolines*, em sembla que estem en un bucle.

(...)

CRIS: Si vols et substitueixo i em moro jo durant un *ratu*.

MARTÍ: En *sèrio* que faries això per mi?

CRIS: És clar!

MARTÍ: És que és molt cansat ser un cadàver!

CRIS: I és gaire difícil?

MARTÍ: Què va! La mort només dura tres segons i mig.

CRIS: I fa gaire mal morir-se?

MARTÍ: Si et peles els genolls, pots posar-t'hi mercromina.

9

TONI: Ei! Té! Ei, que te la passo! Aquí! Desmarca't una mica, que quasi ja estàs sol. Teva! La tens! Buà, flipo nen, això és un *regate*! Buà! Passa-la! Passa-me-la! Meva! Va, va, que ara li faré un *canyo* i... *Toma ya*! Soc el millor! Eh! Que no hi ha àrbitre aquí? Ah! Quin mal! Quina *patada*! Espera que m'aixeco. Soc un puto *crack*, soc el puto Rivaldo! A mi no em tomba ningú. Ei! Té, que te la passo! Va, que estàs sol, estàs sol davant la porteria i ets un *crack*. Així, va, *tiqui-taca*, i fem una paret! Va, que te la passo i gol, això és gol... Estàs sol... Va, fot-li un *canyardo*, ja ho veuràs que això és gol... Teva! Això és un *regate*! Ets Luis Figo, ets el puto Rivaldo, blaugrana al vent i visca el Barça. Mira el porter, mira el porter, quina cara de tonto? Sí que és nou, sí. Segur que se la menja. Va, xuta, va, però xuta, va, que et miro, va, xuta i... goooooooooooooooooooooo!

ANDREA: Dos quarts i cinc minuts d'onze del matí. Escola Els Tres Porquets. Banyoles, la Canonja, Barcelona. Quatre nens...

CRIS: Dos nens i dues...

MARTÍ: *Vale*, prou! Prou! Prou! Quatre nens —dos nens i dues nenes, sí, no cal que ho repetim fins a l'infinit— hem estat castigats, sí; hem estat castigats perquè algun caracul desgraciat ha guixat la taula de la Dolo. I, ara, a fer silenci, que tinc molt mal de cap i molt mal d'ull.

TONI: «A les taules no es guixa», ha dit la Dolo.

CRIS: Ens ha castigat a tots quatre perquè, quan hem vist el dibuix, hem esclafit a riure, i li ha semblat que això del riure era una prova de culpabilitat.

ANDREA: Jo, la veritat, és que reia d'una altra cosa.

CRIS: «A classe no es riu», ha dit la Dolo.

TONI: «A classe no es ve a fer el gamarús».

CRIS: «A classe es ve a fer cas al professor».

ANDREA (*canta*): If you wanna be my lover...

CRIS: «I ara tots a fer silenci fins que no surti el culpable», ha dit.

TONI: Però, com que ara tothom fa silenci perquè tothom té por que li tregui un ull amb la meva tècnica supersecretada del llançament de guix, ja no cal que apunti ningú a la pissarra.

MARTÍ: Segur que ha estat en Toni, penso. Però de moment callo i no dic res. Estic només a un palet de quedar-me una setmana sense pati.

ANDREA: M'aguantes la porta, que faig pipi?

CRIS: I què faig mentrestant?

ANDREA: Em pots dir qui t'agrada.

CRIS: L'Eduard Juanola m'agrada *primens*, en Victor Cusachs m'agrada *secons* i *tercens* m'agrada... en Leonardo di Caprio.

ANDREA: (...)

CRIS: I a tu? Qui t'agrada a tu?

ANDREA: *Primens* en Juanjo Quinelas, *secons* en Jesús Espín del Pino i *tercens* no m'agrada ningú.

CRIS: Però això és impossible!

ANDREA: En sèrio.

CRIS: Ecs, nena, quina *peste* a pixum.

ANDREA: Tapa't el nas: així.

CRIS: A mi quart m'agrada l'Elm Mora, cinquè l'Aleix Bellavista, del sisè mai no me'n recordo, però sé que m'agrada moltíssim, i setè, el monitor de l'esplai, que es diu Àlex, i li he escrit una carta d'amor plena de cors vermells palpitants preguntant-li si es vol casar amb mi quan jo faci divuit anys i tinguem la mateixa edat. No pot ser que *tercens* no t'agradi ningú!

ANDREA: De debò. Em passes el paper que no hi arribo?

CRIS: Té. Va, digue-m'ho.

ANDREA: Doncs no ho sé...

CRIS: Va... que ets la meva millor amiga.

ANDREA: És que no ho sé. Ja he acabat.

CRIS: Tira de la cadena.

ANDREA: (...)

CRIS: Qui t'agrada *tercens*? Digue-m'ho!

ANDREA: Ai, jo què sé... M'agrades tu.

CRIS: Jo?

ANDREA: Sí... M'agraden molt els teus cabells.

CRIS: A mi m'agrada molt que tinguis els peus plans.

ANDREA: Llavors què fem?

CRIS: No ho sé.

ANDREA: Et faig un petó a la boca?

CRIS: Si em fas un petó a la boca em puc quedar embarassada...!

ANDREA: Haurem de prendre precaucions.

CRIS: Quines?

ANDREA: Provem de tancar els ulls! Si tanquem els ulls, el petó segur que tindrà molt menys efecte.

12

TONI: I a tu? Qui t'agrada a tu?

MARTÍ: Doncs m'agrada el Power Ranger vermell. *Peste alta!*

TONI: Dic de persones reals.

MARTÍ: Doncs m'agrades tu perquè ets negre i ets el meu amic.

TONI: A mi m'agrada que em deixis ser amic teu.

MARTÍ: I a mi m'agrada molt jugar a la *peste alta*, però ara estàs fent *perrito guardián* i això ja no m'agrada gaire.

TONI: És que només juguem tu i jo i, si no et persegueixo a tu, no sé a qui he de perseguir.

MARTÍ: No cal que persegueixis a ningú. Pots fer veure que et distreus.

TONI: *Vale*: em distrec. Però només un segon i mig. Durant un segon i mig miraré les nenes com salten a corda i llavors tu

t'escapes corrents cap a la pista de bàsquet. Compto fins a un segon i mig, *vale?*

MARTÍ: *Vale.*

TONI: Un i... mig./ T'he pillat!

MARTÍ: No m'has pillat!

TONI: T'he pillat!

MARTÍ: *Bueno*, és igual; sigui com sigui, tornes a parar tu.

13

CRIS: El dimecres és el meu dia preferit de la setmana perquè sempre li demano a la mama que em compri un Bollicao per berenar, tot i que sempre se l'ha de menjar ella perquè a mi, els Bollicaos, no m'agraden gaire. A mi m'agraden més els entrepans de mortadel·la amb olives. O de pernil i formatge! La mama s'ha engreixat tres quilos aquest mes. Però joestic molt contenta perquè només em falta en Tejera del Club Deportivo Logroñés per acabar el meu àlbum! Me l'imagino amb bigoti. Algú sap si és gaire guapo, en Tejera aquest? És que a mi, la veritat, el futbol, no m'agrada gaire.

Acte 2

14

CRIS: Escola Els Tres Porquets.

MARTÍ: Que sí, pesada, que ja ho sabem.

TONI: Quatre nens castigats. Ningú no diu res.

ANDREA: Jo mai no dic res.

MARTÍ: A fer silenci, que tinc molt mal de cap.

TONI: Si ningú parla i no puc apuntar ningú a la pissarra, això no té cap mena de gràcia.

ANDREA: «A fer silenci fins que no surti el culpable», ha dit la Dolo.

MARTÍ: Ha estat en Toni, penso.

CRIS: Ha estat en Martí; aquest nen és un notes!

TONI: La Cris; mira-la com dissimula, aquesta!

ANDREA: M'encanten els macarrons! Em sembla que farà macarrons per dinar, avui, la mama.

MARTÍ: Ha estat en Toni! En Toni m'ha llançat el guix! Quin fill de puta, penso.

MARTÍ: *Peste alta!* Tornes a fer perrito guardián.

TONI: Perdona. És que ho faig sense voler.

ANDREA: Dos quarts i mig d'onze del matí.

CRIS: La vida del castigat no és fàcil.

MARTÍ: Torna a distreure't, va.

TONI: *Vale*, però perquè m'agrada molt parar i perquè ets el meu amic.

MARTÍ: A mi m'agrada que paris.

TONI: Ser negre em dona avantatge: si m'amago a l'ombra d'un plataner quedo dissimulat i ningú no em veu.

CRIS: Un dimarts de tardor.

ANDREA: La vida del castigat no és fàcil.

CRIS: «No parlis, no riguis, no et moguis...».

TONI: Les ganes boges que algú parli per poder fer un altre palet a la pissarra...

MARTÍ: Les ganes boges de delatar algun dels teus companys...

ANDREA: Els macarrons a la bolonyesa de la mama...

CRIS: Les ganes boges de tornar a ser lliure. I de sortir al pati.

ANDREA (*canta*): El cocherito, leré, me dijo a noche, leré, que si quería, leré, montar en coche, leré.

TONI: Vinga, va, que ara rodo jo!

CRIS: I llavors et preguntes:

MARTÍ: Per què m'han castigat? Per què a mi, si jo no he fet res?!

CRIS: I escanyaries en Toni. Desitges sortir al pati. Encara et fa mal l'ull.

CRIS (*canta*): Milikituli la catuli la potinguele, se fue a la ética, política, sinfónica...

MARTÍ: Puc jugar amb vosaltres?

TONI: I llavors et preguntes:

CRIS: Per què m'han castigat a mi, si jo no he fet res?!

TONI: I odies en Martí. Segur que ha estat ell; aquest nen és un notes!

MARTÍ: Problemàtic! Soc el nen problemàtic. Les coses pel seu nom.

TONI (*canta*): Un, dos, tres, pica paret. Un, dos, tres, ja! T'has mogut!

ANDREA: No m'he mogut! No facis trampes!

MARTÍ: I, llavors, no pots més i et preguntes:

(...)

ANDREA: Jo és que no em pregunto res perquè a mi, que em castiguin, m'agrada. A vegades, quan no em porto bé i no hi ha ningú per castigar-me, em castigo a mi mateixa a estar-me un *ratu* de cara la paret. O a fer cinquanta còpies a la pissarra!

TONI: *Bueno, bueno...* És igual. El cas és que, com que no pots més i com que no trobes cap resposta a la teva pregunta, com que encara et fa mal l'ull i com que ets un nen dolent, dolent més que dolent, que què dirà la gent?, home, que la gent què dirà?!, i com que et vols venjar del pobre Toni, que pobre Toni, home, que no hi ha dret!, prens una decisió.

ANDREA: La prens.

MARTÍ: Prenc una decisió.

CRIS (*canta*): Tu besarás al chico o a la chica que te guste más...

TONI: *Porfi-plis!* Jo vull triar a qui li faig el petó!

CRIS: Prenc una decisió.

MARTÍ: La prenc. Per *marica*, que ja li està bé.

CRIS: Així que, d'una revolada, t'aixeques del teu pupitre i, com si fossis en Vegeta en segona transformació de superguerrer, et dirigeixes amenaçant cap a la porta de l'aula.

ANDREA: Aguanta la porta, que no ens vegi ningú.

CRIS: Així, amb els ulls tancats, no trobo la teva boca.

ANDREA: Soc aquí: entre la paret i la tassa del vàter.

CRIS: Aquí?

ANDREA: Aquí. No notes el meu alè? Mira: aaah!

TONI: El camí des del pupitre a la porta de l'aula que et portarà, finalment, a la sala de profes, que està just a l'altra banda del passadís, de cop, es dilata.

MARTÍ: Es dilata, sí. S'està dilatant, ho noto.

CRIS: Mmm... Els teus petons són dolços com la síndria.

ANDREA: No: tenen gust de saliva. El que passa és que m'he menjat un Bubaloo.

MARTÍ i TONI (*canten*): Soy capitán de un barco inglés y en cada puerto tengo una mujer.

ANDREA: El temps i l'espai, de cop, es dilaten.

MARTÍ: Es dilaten, sí. En *sèrio* que ho estic notant.

CRIS: Avances.

MARTÍ: Avanço?

CRIS: Avances.

MARTÍ: *Vale*, avanço, va.

ANDREA: *Tèngui!*

TONI: Uala! Te la canvio per aquesta que surten la Geri i la Melanie C amb *leotardos* de *leoparda*.

ANDREA: De *leopardo*.

TONI: De *leoparda*! No discriminis!

TONI: Dos quarts i nou minuts d'onze del matí.

CRIS: Sembla que hi hagi quilòmetres...

ANDREA: És que aquesta la tinc *repe* tantes vegades que amb ella ja m'he folrat el *carpesano* d'anelles, el suro

de l'habitació i la carpeta de gomes per dins i per fora...

CRIS: Sembla que tot l'univers et separi de la porta que et permetrà, per fi, dirigir-te a la sala de profes, delatar algun dels teus companys...

MARTÍ: —el fill de puta d'en Toni—

CRIS: ...i, d'aquesta manera, alliberar-te del càstig per poder, per fi, sortir al pati.

MARTÍ (*canta*): Capricornio, Leo, Càncer, Aries, Libra, Piscis, Tauro...

ANDREA: Tauro! Soc Tauro, jo!

CRIS: La resta dels teus companys et miren. Jo et miro amb odi, t'ho he de dir. És que et conec perfectament i conec perfectament les teves intencions: no delataràs en Toni; em delataràs a mi. La resta dels teus companys et miren com... No ho sé: com normal. La resta dels teus companys et miren com normal.

TONI: La Cristina et mira amb odi perquè és una nena terrorífica, malèfica i retorçada!

CRIS: Papa, si no t'agrada la sorra fina, digue-m'ho, papa. He vist que tiraves a terra tot el cafè amb llet mentre feies glup-glup. Si no t'agrada la sorra fina, papa, no passa res, que jo soc una mama comprensiva i adorable i igualment t'estimaré per sempre.

ANDREA: T'envaeixen mil pensaments.

MARTÍ: Ja no vull ser més el nen problemàtic. Ja no em vull quedar mai més sense pati. A partir d'ara seré un nen bo i no tornaré a riure fins que em mori, ho juro per la mama, el papa i en Pitu, que és la periquita de la meva cosineta de Torredembarra però que li van posar Pitu perquè es pensa-

ven que era un mascle. A partir d'ara seré un nen *florero*. Faré, només, allò que esperin que faci.

TONI (*canta*): I'm a Barbie girl, in a Barbie world. Life in plastic. It's fantastic.

CRIS (*canta*): Come on, Barbie. Let's go party.../

TONI: No! Ara no toca això! Així no ens sortirà mai la *coreo*!

TONI: Arribes al llindar de la porta. Hi ets.

MARTÍ: Hi soc.

CRIS: No ho penso permetre.

ANDREA: Hi ets.

MARTÍ: Ja hi soc?

ANDREA: Hi ets, sí. Només et falta travessar-la.

CRIS: No ho penso permetre! Em té mania, aquest nen. Em vol delatar a la Dolo només per putejar-me. Un dia d'aquests, faré molta punta al llapis i l'hi clavaré a la panxa fins a rebentar-li els budells i llavors segur que em tindrà molt més respecte.

MARTÍ (*canta*): En la ca-lle-lle, veinticua-tro-tro, ha ha-bi-do-do, un asesina-to-to.

TONI: Quan dius «lle-lle», t'has d'ajupir. Si no t'ajups, no té gràcia!

ANDREA: Arribes al llindar de la porta. Només et falta travessar-la.

MARTÍ: N'estic convençut.

TONI: Però de sobte...

ANDREA: ...just quan estàs a punt...

MARTÍ: ...just quan estic a punt de...

CRIS: Dolo! Dolo! Ha estat en Martí!

TONI: Cristina Arenas, tres palets! Oh, quin descans! Això és una altra cosa.

CRIS: Dolo! Dolo! Ha estat en Martí!

ANDREA: Per què plores, Cristina? Que no et fa macarrons la teva mama, a tu?

TONI: Són llàgrimes de cocodril! Plores llàgrimes de cocodril!

CRIS: Ho faig, sí! Les llàgrimes de cocodril sempre van molt bé en aquests casos.

15

TONI: Estimats Reis d'Orient: Aquest any m'he portat molt bé.

He ajudat el papa a parar la taula, he après a dutxar-me tot sol i la *senyu* diu que ja faig molt bé la lletra lligada, tot i que la hac encara em costa una mica. És per això que m'agradaria molt que em portéssiu: el *barco pirata* de Playmobil, el Choconova i el Cocodrilo Tragabolas. Però el que més m'agradaria és que em portéssiu un gos. O millor: un germanet. Ah! I, *porfi-plis*, això que no se us oblidí: porteu-me, si us plau, unes orelles noves, que jo les tinc una mica sortides i no m'agraden gaire. Sempre li demano a la mama que em deixi els cabells una mica llargs perquè no es noti tant, però ella mai no em fa cas i jo em moro de vergonya.

16

TONI: Tres quarts menys cinc minuts d'onze del matí.

ANDREA: Ja eres al lllindar de la porta quan, de sobte, la Cristina ha esclatat a plorar.

CRIS: Dolo, Dolo! Ha estat en Martí.

MARTÍ: No la perdonaré mai, la nena aquesta. La mataré. És una puta.

ANDREA: Cristina, ets puta?

MARTÍ: Ha esclatat a plorar i ha dit el meu nom. Per què dius que he estat jo, si jo no he sigut?

ANDREA: Cristina, ets puta, tu?

TONI: Martí Salvat, cinc palets. Una setmana sense pati. I tu, Cristina Arenas, ja vas pel tercer palet.

ANDREA: *Tengui!*

TONI: Uala! Te'l canvio per dos Supertazos i per un Megatazo.

ANDREA: És que aquest Megatazo ja el tinc. De fet el tinc *repe* cinc vegades. Però, va, te'l canvio perquè ets el meu amic.

TONI: Martí Salvat, cinc palets. I no són intercanviables.

MARTÍ: Cristina: per què dius que he estat jo, si jo no he sigut?

CRIS: Perquè no em caus bé. I perquè t'ha tocat.

TONI (*canta*): Una plata d'enciam ben amanida, ben amanida, una plata d'enciam.../ Et toca parar a tu.

ANDREA: No hi ha dret: sempre em toca a mi menys quan juguem a futbol, que, com que soc coixa, sempre em trieu l'última. Però jo no soc coixa, *vale?* És un defecte de naixement!

MARTÍ: Has vist quin gol?

TONI: Buà, ets un *cat crack*, ha estat un golàs!

MARTÍ: És que soc esquerrà, com en Rivaldo, i els esquerrans xutem molt bé.

CRIS: No em caus bé i t'ha tocat! Soc una superestratega, penso. En Martí és el nen problemàtic i, encara que no hagi estat ell, segur que la Dolo s'ho *traga*.

TONI: Oro parece, plata-no es...

ANDREA: Ai, ara no se m'acut.

CRIS: A més, Martí Salvat, perdona que t'ho digui, però tu, nen, ets un *xivatu* de merda. Tu, nen, m'anaves a delatar a mi!

MARTÍ: Jooooo?

CRIS: Sí, tu! I tu a mi no em parlis, que, a més de ser negre, fas pudor de claveguera. T'odio amb totes les meves forces!

ANDREA: Terra!

MARTÍ: Foc!

CRIS: Vent!

ANDREA: Aigua!

TONI: Cor!

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI: Endavant, planeta! (*Canten:*) Un heroi d'aquesta mena Capità Planeta s'anomena.

CRIS: T'odio amb totes les meves forces, Martí Salvat.

MARTÍ: Ei, tu! Estigues atent que el porter la saca alta!
Salta!

TONI: No, no! Salta tu!

ANDREA: Toni, passa'm el diccionari, que això de «delatar» no sé què vol dir.

MARTÍ: Que ve cap a tu. Va, salta!

TONI: No, salta tu!

MARTÍ: *Vále*, ja salto jo.

TONI: No, no. Ja salto jo, que ve cap a mi!

MARTÍ: (...)

TONI: Ah! Quin mal, quin nyanyo.

MARTÍ: Anava a delatar en Toni, Cristina Arenas. Tu, nena, ets una subnormal.

CRIS: En Toni?

TONI: A mi?

ANDREA: A ell?

MARTÍ: Sí.

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): Go, go, Power Rangers!

ANDREA: *Porfi-plis*, puc ser la Rita Repulsa?

MARTÍ: Anava a delatar en Toni, ja t'ho he dit.

(...)

CRIS: *Vàle*, va. Doncs *superxaxi!* Ha estat en Toni. Dos contra un, penso. Dolo! Dolo! Ha estat en Toni!, crido. I després d'això callo un *ratu* perquè la veritat és que això de les llàgrimes de cocodrill necessita molta tècnica i la veritat és que cansa.

TONI: Cristina Arenas, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou i trenta-quatre cent cinquanta-dos milions de bilions de palets. A aquest ritme, Cristina Arenas, no tornaràs a sortir al pati fins que et moris.

CRIS: Dolo! Dolo! Ha estat en Toni!

ANDREA: Ei! Jo, si hem de delatar en Toni —que la veritat és que això de «delatar» no sé què vol dir perquè la pàgina del diccionari estava arrencada—, també vull jugar amb vosaltres!

CRIS: Quan vingui la Dolo, posaré aquella carona que sempre li poso a la iaia quan anem al *todo a cien* perquè em compri

les falsificacions aquelles de les Barbies, que són més barates, perquè diu la mama que les fan nens xinets que es passen moltes nits sense dormir i que per això sempre tenen els ulls mig tancats, els xinets, perquè tenen son.

TONI: Cristina Arenas, trenta-quatre mil bilions de palets.

ANDREA: Toni, jo també he parlat! Apunta'm un palet a mi, que sempre em discrimines!

TONI: Andrea Artero, més un.

ANDREA: «Andrea Artero, més un!». Sona bé, no?

CRIS: Martí, vols tornar a ser el meu amic?

ANDREA: «Andrea Artero, més un!». La pregunta és: més un què?

MARTÍ: A mi deixeu-me tranquil: jo només vull la mama i el papa...!

TONI: En Martí plora!

MARTÍ: No ploro! És la Cristina qui plora!

CRIS: Dolo, Dolo! Vine, Dolo, que t'he de dir una cosa!

TONI: Llàgrimes de cocodril! Plora llàgrimes de cocodril!

CRIS: Dolo! Vine! Dolo, que no vens?!

ANDREA: Escolta...: com és que tenim els nostres cucs tancats dins d'aquesta capsa de sabates?

CRIS: Dolo! Dolo! Ha estat en Toni!

MARTÍ: Perquè, perquè no es desfilin com la seda, perquè no es facin malbé, els hem de protegir.

CRIS: On és la Dolo, que no arriba?

ANDREA: Un dia ens oblidarem d'ells, aquí tancats. Un dia no recordarem que hi són.

TONI: Però la Dolo no et sent. Potser és que la sala de *profes* és lluny. O potser és que, després del cafè amb llet, ha anat a fer la guàrdia del pati.

ANDREA: Ei! Heu vist allà al fons a la pista de bàsquet? Els de segon B ballen una coreografia d'Aqua!

CRIS: Són les Spice Girls!

ANDREA: És Aqua, n'estic segura!

MARTÍ: Els de cinquè juguen a futbol!

ANDREA (*canta*): If wanna be my lover.

TONI: Tres quarts d'onze del matí. Quatre nens castigats ens aboquem, amb uns ulls oberts com taronges, a la finestra de l'aula. A fora, tot són jocs i alegria.

MARTÍ: És clar: el mar no cap dins d'una capsa de sabates!

17

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI:

Sonen violí i trombó,
giravoltes i sospires.
És el joc de les cadires,
dansa de la il·lusió.

Amb un tímida fil de veu,
la flauta es pixa de riure,
t'encomana el goig de viure
i el riure s'escampa arreu.
Saltes, voltes, fanfarró,
com al foc fan les guspises.
És el joc de les cadires,
dansa de la il·lusió.

Balbucegen oboès
i tu més que t'enrioles.
Ja grinyolen les violes
que tu no ets esclau de res.
Al vaixell volta el timó,
els cavallets a les fires.
És el joc de les cadires,
dansa de la il·lusió.

I si, quan calla el fagot,
no tens lloc a la rotllana,
t'allunyes de mala gana
i el company et fa un llengot.
Desterrat, calles i mires,
oblidat en un racó,
que ara el joc de les cadires,
no et fa cap il·lusió.

Sonen violí i trombó,
alguns volten, tu sospires.
Roda el joc de les cadires
fins que para la cançó.

18

ANDREA: La meva germaneta, la Marta, sempre diu que vol jugar amb mi a Barbies, però jo sempre li dic que les Barbies són meves, perquè ella ja té les Barriguitas. L'altre dia, anant

amb bici, la Marta es va fer un trau a la barbata i li van posar tres punts: pobreta. I, com que la Marta plorava perquè estava molt espantada i jo no volia que plorés, em va fer molta pena i vaig pensar en allò que ens diu sempre la mama que les joguines s'han de compartir. Així que vaig agafar la Barbie Melena Tropical, que és la que més agrada a la Marta, i, amb molta delicadesa, la vaig desmuntar en cinc trossets. Jo em vaig quedar el cap i el tronc i a ella li vaig regalar les cames i els braços. Ara cadascuna té el seu trosset de Barbie i podem jugar totes dues sense molestar-nos! «Compartir és viure», diu sempre la mama.

Acte 3

19

TONI: Tres quarts d'onze del matí. Banyoles, la Canonja, Barcelona...

CRIS: O Girona.

TONI: O Girona, està bé. 374 nens...

CRIS: 175 nens i 199 nenes...

TONI: ...175 nens i 199 nenes juguem feliçment i lliure sota els plataners de l'immens i bonic pati de la nostra escola.

ANDREA: N'hi ha quatre que no.

TONI: D'acord: n'hi ha quatre que no. Però quatre em sembla, més aviat, poca cosa.

MARTÍ: Els de cinquè juguem a futbol.

TONI: La Dolo, que és la mestra de música, ens mira somrient des del porxo mentre es pren un cafè amb llet amb molt de sucre.

CRIS: Oh! És alta i esvelta, la Dolo; bé s'ha d'alimentar.

ANDREA: I guapa...

MARTÍ: És molt guapa, la Dolo! Té els cabells rossos i brillants com espigues d'or que el vent, suaument, fa voleiar.

ANDREA: Ara la Dolo xiula alegrement una dolça melodia.

*L'ANDREA, la CRIS, en MARTÍ i en TONI xiulen «La primavera»,
de Les quatre estacions de Vivaldi.*

MARTÍ: Els ocells piulen. La temperatura és òptima. Ha plogut, però el sol ja treu el cap darrere les muntanyes i un majestuós arc de Sant Martí irisa dolçament els nostres cossos...

CRIS: Home, Martí, això és una mica tòpic.

TONI: El dia és meravellós! Tu acabes de marcar un gol per tota l'esquadra, però, després, quan el porter l'ha sacat alta, hem saltat tant tu com jo per interceptar-la i ara resulta que tinc un bon nyanyo sobre la cella esquerra i que *cabrón*, subnormal, Monstre Bu, t'odio amb totes les meves forces.

MARTÍ: T'he fet mal?

TONI: Una mica.

MARTÍ: Em perdones?

TONI: Mai.

MARTÍ: Em perdones?

TONI: Mai de la meva vida.

MARTÍ: I si et regalo les vambes d'en Figo firmades per tota la plantilla del Barça?

TONI: És clar que et perdono, Martí!

ANDREA: Puc jugar amb vosaltres?

CRIS: A l'hora del pati, les discussions duren igual que dura un esternut.

TONI: Atxís!

ANDREA: O una bossa de laminadures de la botiga de l'Alfonso, just a mitja tarda.

MARTÍ: Ai...! Se m'ha quedat un tros de *nube* enganxat entre les dents!

TONI: A l'hora del pati, amb en Martí, de vegades juguem a futbol.

MARTÍ: De vegades, també, juguem a la *peste alta*.

TONI: A mi m'agrada parar i, a en Martí, li agrada que pari.

ANDREA: Doncs a mi m'agrada la Cristina Arenas. Primer en Juanjo Quinielas, és clar, però la Cristina Arenas també m'agrada molt.

CRIS: A mi m'agraden molt els teus petons perquè són dolços.

ANDREA: Més dolços que el vi.

TONI: El vi no és dolç; té gust de fusta!

MARTÍ: Té gust de pollancre! Has provat mai de llepar un pollancre?

TONI: Uala! Me la canvies?

MARTÍ: *Peste alta!*

CRIS: *Vale* que juguem a l'holocaust nazi?

ANDREA: A l'hora del pati, la Cristina i jo juguem a fer-nos petons al lavabo secret dels petons secrets inconfessables.

CRIS: M'agraden molt els teus petons.

ANDREA: De què et sembla que té gust aquest?

CRIS: Té gust de maduixa.

ANDREA: Té gust de maduixes amb nata! Mira: ho diu l'embolcall.

CRIS: Aquest té gust de préssec.

ANDREA: Espera... I aquest?

CRIS: Aquest té gust de primavera!

ANDREA: Té gust de primavera, sí! Mira: ho diu l'embolcall.

TONI: Al pati tot té gust de primavera.

MARTÍ: Amb en Toni mai no discutim.

ANDREA: Amb la Cristina, tampoc.

MARTÍ: I, si discutim, les discussions duren menys que els caramels de préssec i de maduixes amb nata que reculls la nit de Reis, durant la cavalcada.

ANDREA: A mi em duren trenta-quatre bilions d'anys, perquè en recullo mils de milers de milions i després em queden les mans totes enganxifoses!

MARTÍ: Si llepes mai un pollancre, també et queda la llengua tota enganxifosa.

ANDREA: És el sucre de la nostra infància, que ho torna tot dolç i enganxifós.

MARTÍ: A l'hora del pati, amb en Toni, juguem a futbol.

ANDREA: Puc jugar amb vosaltres?

CRIS: Ei! I si muntem una *coreo*?

ANDREA: *Jopeta*, puc jugar amb vosaltres?, he dit. És que soc esquerrana, com en Rivaldo, i els esquerrans xutem molt bé!

TONI: Andrea, pots jugar amb mi, si vols. Amb l'Andrea, al pati, sempre juguem a intercanviar cromos, postals... i tota mena de coses.

ANDREA: Passa que jo sempre tinc totes les coses del món mundial perquè tinc una infantesa tan plena i ensucrada que mai no puc canviar res per alguna cosa que no tingui.

MARTÍ: Doncs amb la Cristina juguem a holocausts, assassinats, violacions...

CRIS: Però les parets de les nostres cambres de gas són de color verd primavera...

TONI: —al pati tot és verd primavera—

CRIS: ...i el nostre gas mai no mata.

ANDREA: Com mola, no? És com el nostre mar, que és un mar que no mulla!

MARTÍ: És un mar sense mar.

CRIS: I si muntem una *coreo*?

TONI: Doncs a mi, si menjo gaire sorra fina, se m'indigesta.

CRIS: No cal que te la mengis, papa.

ANDREA: Puc jugar amb vosaltres?

TONI: És clar que pots, Andrea. Pots jugar amb mi, si vols.

MARTÍ: En un mar sense mar, els nostres cucs no podran ofegar-se.

ANDREA: Mira com la xuto! Mira com la regatejo! Heu vist quin *canyo*? De gran seré davantera centre, penso.

MARTÍ: Un dimarts de tardor. Els ocells piulen, la temperatura és òptima. Ha plogut. Però el sol ja treu el cap darrere les muntanyes.

ANDREA: És un mar sense mar.

CRIS: És un gas que no mata.

TONI: És el sucre de la nostra infància.

ANDREA: Com mola, no?

CRIS: En *sèrio*... Per què no muntem una *coreo*?

MARTÍ: Jo soc en Nick Carter, cantant dels Back Street Boys i nòvio de la Melanie C de la meua classe, que és la nena

més guapa de tot segon B, la classe de les tortugues albines siberianes. La veritat, però, és que, més que en Nick Carter, jo voldria ser una Spice Girl. M'ha dit la Mireia, que és la Melanie C i la nena més guapa de les nenes guapes de segon B, la classe de les tortugues albines siberianes, que, si li faig molts però molts petons, un dia em deixarà que li faci de *cover* a les Spice Girls de segon B i joestic megaultrasuperemocionat! Passa que no sé com ho faré, perquè jo la *coreo* ja me la sé molt bé, però a mi, la veritat, els petons no m'agraden gaire.

21

CRIS: En *sèrio*... Per què no muntem una *coreo*?

ANDREA: Com mola, no?

MARTÍ: Puc ballar amb vosaltres?

ANDREA: És clar que pots, Martí. És l'hora del pati!

TONI: Va, no *apreteu* el cul, no tanqueu el coll... Un, dos i...

L'ANDREA, la CRIS, en MARTÍ i en TONI canten «If you wanna be my lover», de les Spice Girls.

ANDREA (*canta*): Yo, I'll tell you what I want, what I really, really want.

CRIS (*canta*): So tell me what you want, what you really, really want.

ANDREA (*canta*): I'll tell you what I want, what I really, really want.

CRIS (*canta*): So tell me what you want, what you really, really want.

ANDREA (*canta*): I wanna (CRIS: ha!), I wanna (CRIS: ha!), I wanna (CRIS: ha!), I wanna (CRIS: ha!).

CRIS (*canta*): I wanna really, really, really wanna zigazig ah.

TONI (*canta*): If you want my future, forget my past.

MARTÍ (*canta*): If you wanna get with me, better make it fast.

ANDREA (*canta*): Now don't go wasting my precious time.

CRIS (*canta*): Get your act together we could be just fine.

MARTÍ (*canta*): I'll tell you what I want, what I really, really want.

TONI (*canta*): So tell me what you want, what you really, really want.

MARTÍ (*canta*): I wanna (TONI: ha!), I wanna (TONI: ha!), I wanna (TONI: ha!), I wanna (TONI: ha!).

TONI (*canta*): I wanna really, really, really wanna zigazig ah.

ANDREA (*canta*): If you wanna be my lover, you gotta get with my friends.

TONI (*canta*): Gotta get with my friends.

CRIS (*canta*): Make it last forever, friendship never ends. If you wanna be my lover, you have got to give.

TONI (*canta*): You've got to give.

MARTÍ (*canta*): Taking is too easy, but that's the way it is. If you wanna be my lover.

ANDREA (*canta*): You gotta, you gotta, you gotta, you gotta, you gotta! Slam, slam, slam, slam!

CRIS i TONI (*canten*): Slam your body down and wind it all around. Slam your body down and wind it all around.

CRIS (*canta*): Ha, ha, ha, ha, ha!

ANDREA, CRIS, MARTÍ i TONI (*canten*): If you wanna be my lover.

ANDREA: Ei! Heu vist allà al fons, a la pista de bàsquet? Els de segon B ballen una coreografia d'Aqua!

TONI: Són les Spice Girls!

MARTÍ: Els de cinquè juguen a futbol!

CRIS: Hi ha una nena que fa sorra fina!

ANDREA (*canta*): If you wanna be my lover... (*Deixa de cantar.*)

És Aqua. Seguríssim.

CRIS: Dolo! Dolo! Vine!

TONI: Sant Tornem-hi!

ANDREA (*canta*): Make it last forever... Friendship never ends...

MARTÍ: És una puta foca, la Dolo! Jo vull sortir al pati, *joder!*

ANDREA: Doncs a mi estar castigada m'encanta, però la veritat és que Aqua encara m'encanta més.

TONI: Són les Spice Girls, nena estúpida!

CRIS: Ha estat en Toni, Dolo!

TONI: Cristina, calla una estoneta, xata. Que no ho veus, Cristina Arenas, que ningú no et sent?

ANDREA (*canta*): If you wanna be my lover...

CRIS: Toni, has sigut tu, oi? Va, digue-ho. Confessa!

ANDREA (*canta*): Frienship never ends...

TONI: Cristina Arenas més un! Sense la Dolo, les llàgrimes de cocodril no et serveixen, Cristina.

ANDREA (*canta*): If you wanna be my lover...

CRIS: I creus que els teus palets serveixen d'alguna cosa, *capullo* de merda?

ANDREA (*canta*): You've got to give.

TONI: Em serviran! Ja ho veuràs!

MARTÍ: Cristina: em sembla que sí que vull tornar a ser amic teu.

ANDREA (*canta*): But that's the way it is.

CRIS: Tu, calla, nen, que sempre ens portes problemes!

MARTÍ: Jooooo?

TONI: Sense la Dolo, quins problemes vols que ens porti, nena estúpida?

ANDREA (*canta*): If you wanna be my lover...

MARTÍ: Ai, Andrea, calla d'una vegada, que m'explotarà el cervell...

CRIS: Sé que has sigut tu, Toni!

ANDREA (*canta*): You gotta, you gotta, you gotta, you gotta, you gotta!

CRIS: Si has sigut tu, et cremaré els cabells!

ANDREA (*canta*): Slam, slam, slam, slam!

CRIS: Si has sigut tu, t'arrenaré les ungles! Si has sigut tu, et...!/
ANDREA: He estat jo!

ANDREA: He estat jo!

CRIS: Què?

ANDREA: Què passa? És veritat: he estat jo.

MARTÍ: En sèrio?!

ANDREA: En sèrio.

CRIS, MARTÍ i TONI: (...)

ANDREA: Ara que ja he confessat i tot el rotllo, podem sortir a ballar amb les de segon B?

CRIS: Dolo, Dolo! Ha estat l'Andrea!

TONI: Pots parar? Si ningú no et sent, les llàgrimes de cocodril no et serveixen, nena estúpida.

A públic, abandonant el registre interpretatiu de joc simbòlic emprat fins al moment, per fer ús d'un realisme estricte.

CRIS (*a públic*): *Vale, vale*, o sigui, prou. Seguiu aquí, no?

MARTÍ (*a públic*): Tot bé o què?

TONI: Però, Cris, què fas?

ANDREA (*a públic*): Ei... Bon vespre!

CRIS (*a públic*): *Bueno*, a veure, al tema: ja sé que ara aquest tall, així, pam!, pot semblar una mica dràstic.../

TONI: Desconcertant.

CRIS (*a públic*): Però, per favor, algun adult, així, entre el públic, es pot responsabilitzar de nosaltres o *algo*?

TONI: Va, Cris, talla't una mica, *porfi*.

MARTÍ: *Porfi, porfi*. No siguis *marica*, Toni.

CRIS (*a públic*): En *sèrio*, eh? Vull dir que això de les llàgrimes de cocodril i tota la cosa aquesta està molt bé, no?/

TONI (*a públic*): Sí, la veritat és que, a la Cris, això de la llàgrima fàcil se li dona molt bé; se li ha de reconèixer.

CRIS (*a públic*): Però jo tinc nòduls, sabeu?

TONI (*a públic*): Veieu?

CRIS (*a públic*): I la veritat és que anar cridant aquí sense sentit «Dolo! Dolo!» i això, doncs demà potser no faig funció. M'entens, tio, m'entens?

ANDREA (*a públic*): Amb això té raó, tio, té raó, tio. I si demà no fa funció, llavors què fem, eh, tio?

MARTÍ: Ai, Andrea, sembles *retrassada*!

CRIS (*a públic*): Aquesta és la situació: un dimarts de tardor, quatre nens castigats, bla, bla, bla i tota la pesca. Un dia meravellós, un dia de merda... Depèn de com es miri. Ha quedat clar, no?

TONI: Ha quedat clar, Cristina, ha quedat clar.

MARTÍ: Toni, calla un *ratu*; en *sèrio*.

CRIS (*a públic*): La Dolo passa completament del tema i ja portem... setze, ara disset minuts castigats. I ara, després de disset minuts, disset, injustament castigats, va i aquesta surt amb això: «He estat jo»; tal qual, la tia.

MARTÍ (*a públic*): Tal qual. Ha anat així.

ANDREA (*a públic*): *Bueno*, és que he estat jo. Tampoc em sembla tan greu.

CRIS (*a públic*): I ara, com comprendreu, després de disset minuts, la cosa no pot quedar impune i ara l'Andrea.../

MARTÍ (*a públic*): L'Andrea ha de pagar.

ANDREA: Però què dius, tio? Per un dibuix?

CRIS (*a públic*): El que jo deia. Si això fos una escola normal, ara la Dolo vindria, la castigaria i la resta, doncs res, la resta cap al pati i, au, tu, un problema menys...

ANDREA: Estàs flipant. Castigar-me de què?

MARTÍ (*a públic*): Però la Dolo no ve...

ANDREA: I què si no ve?

MARTÍ: Doncs que, si no ve, algú altre haurà de castigar-te, no et sembla?

ANDREA: Tu, tio, ets subnormal.

TONI (*a públic*): Això es posa interessant...

MARTÍ (*a públic*): O sigui que, va, una mica de col·laboració...

CRIS (*a públic*): El que jo deia...

MARTÍ (*a públic*): Per aquí entre el públic: alguna idea?

ANDREA: Sí, va i què més...?

TONI (*a públic*): A veure, per favor, fem torns. Fem-ho civilitzadament.

ANDREA: Que sí, Toni, que sí...

MARTÍ (*a públic*): A veure, tu. Sí, tu. El/la senyor/a de la dgfa fila amb kadanfhbgk. Proposa *algo*, va. *Algo* així com... per castigar l'Andrea.

☞ **Fragment improvisat:** *La CRIS, en MARTÍ i en TONI intenten que l'espectador proposi un càstig. L'ANDREA intenta que l'espectador es mantingui callat.*

ESPECTADOR: (fgdcscddaaf)

☞ **Fragment condicionat:** *Si sorgeix una primera proposta de càstig, cal que, sigui quina sigui, aquesta sigui descartada per la CRIS, en MARTÍ i en TONI:*

☞ (Si l'espectador respon un càstig adequat):¹

TONI (*a públic*): El/la senyor/a de la dgfa fila amb kadanfhhbgk, un palet a la pissarra. No.Va. És broma. Ara en *sèrio*. Això que has dit ha estat bé. És correcte.

ANDREA (*a públic*): Però a tu, tio/a, se te'n va o *algo*, no?

MARTÍ (*a públic*): A veure, «ha estat bé», «ha estat bé»... El que has dit no està malament, però la veritat és que es pot millorar. Molt.

☞ (Si l'espectador respon una cosa inadequada):

TONI (*a públic*): El/la senyor/a de la dgfa fila amb kadanfhhbgk, un palet a la pissarra. No.Va. És broma. Ara en *sèrio*.

ANDREA (*a públic amb indignació*): fdhahfjhfhbgggjkfjkfsk.

MARTÍ (*a públic*): Em sap greu, tio/a, però fatal, eh? No, no. Fatal. En *sèrio*. No has entès res de res.

☞ (Si l'espectador no respon o diu que no ho sap):

TONI (*a públic*): D'acord: no dius res. Segueix així. Perfecte.

ANDREA: Això, això. Tu calla. Aguanta, tio, resisteix.

MARTÍ (*a públic*): Doncs res, eh? Estigues tranquil... No és per posar pressió, eh?, però l'espectacle està aturat, així, per culpa teva, i aquesta gent d'aquí potser vol anar a sopar...

---

¹ Entenem per càstig adequat per al bon desenvolupament de l'acció escènica el càstig amb les següents característiques: 1. Que tingui a veure amb la falta que l'Andrea ha comès (guixar la taula de la Dolo); 2. Que tingui un component allisonador o reparador (per exemple, netejar la taula amb la llengua); 3. Que es pugui realitzar a l'aula de forma immediata (no s'hi valdrà, per exemple, castigar-la una setmana sense patir); 4. Que impliqui un cert grau de violència física, però només la justa perquè un adult l'accepti (no s'hi valdrà, per exemple, tallar-li les mans).

CRIS (*a públic*): O sigui, a veure si ens entenem... Jo puc agafar l'Andrea i cremar-li els cabells...

ANDREA: *Vale*, ja prou, no, Cris? (*A públic*;) Ho esteu veient?

CRIS (*a públic*): Puc arrencar-li les ungles. Puc buidar-li els ulls, fins i tot. Puc fer-ho, eh? De ganes no me'n falten.

TONI (*a públic*): Però seria un error.

ANDREA: Un error? En *sèrio*?

MARTÍ: Doncs jo no entenc per què...

TONI: Només empitjoraria la nostra situació.

ANDREA: Seria una salvatjada, imbècil.

CRIS (*a públic*): Necessitem un càstig així amb més estil. Així com més d'adult.

ANDREA: Què dius, «d'adult»?

TONI (*a públic*): Exacte. D'aquells que els adults trobeu acceptables. Així com ètics.

MARTÍ: Ah, *vale*. Ja pillo el rotllo.

TONI (*a públic*): Un càstig d'aquests que, quan la Dolo torni, se senti satisfeta...

CRIS (*a públic*): ...que no torni a castigar-nos...

TONI (*a públic*): ...que s'enorgulleixi de nosaltres...

CRIS (*a públic*): ...ho entens o no?

ANDREA (*a públic*): Tu, *suda*, tio/a. Però *suda*, eh?

MARTÍ (*a públic*): A mi, un dia, per exemple, em van rentar la boca amb aigua i sabó per haver-li dit *capullo integral* al meu avi. Des de llavors que no suporto el Fairy.

TONI (*a públic*): Veus, això és un càstig d'adult. Així: elegant. Amb bon gust.

ANDREA (*a públic*): Això és impresentable!

MARTÍ (*a públic*): Un altre dia, que no vaig acabar-me la verdura, mon pare va triturar-la molt fineta i me la va fer empassar amb un embut. Això la veritat és que va estar bé, li he de reconèixer: vaig estar *trallant* tota la tarda...

CRIS: Xapó! Això sí que és un lliçó...

TONI (*a públic*): Doncs busquem com una cosa així.

ANDREA: Esteu fatal. Mira, jo passo. En *sèrio*: passo.

CRIS (*a públic*): O sigui que va. A veure: què li podem fer a l'Andrea perquè mai més no torni a guixar sobre les taules?

MARTÍ (*a públic*): I, sobretot, perquè mai més no tornin a castigar-nos per culpa seva?

ANDREA: Que sí, que sí... En *sèrio* que me la pela.

TONI (*a públic*): Per exemple, tu, el/la de tsdagfkajfgka. Va, crea una miqueta, perla.

MARTÍ: Perla.

TONI (*a públic*): No ho sé... Per exemple: pensa alguna forma cruel de fer-li netejar totes les taules de la classe.

MARTÍ (*a públic*): O que no pugui utilitzar les mans durant una temporadeta.

CRIS (*a públic*): Si algú altre té alguna idea brillant també ho pot dir, eh? L'important és participar!

TONI (*a públic*): L'important és participar sempre que sigui organitzadament. Si algú vol proposar res, si us plau, que aixequi el dit.

ANDREA (*a públic*): Si, va! I per què no ho decidim en assemblea?

CRIS (*a públic*): El/la de tsdagfkajfgka, inventa't alguna cosa, va, que t'escoltem.

☞ Fragment improvisat: La CRIS, en MARTÍ i en TONI intenten que l'espectador proposi un càstig. Si aquest no diu res o el càstig no és l'adequat, es poden donar un o dos torns de paraula més o, directament, obrir la pregunta a tot el públic. És important que aquí sorgeixi una proposta adequada per part d'algun espectador. L'ANDREA també hi pot ajudar donant al públic idees evidentment sarcàstiques de l'estil: «Va, digue'ls que em facin empassar mitja dotzena de llapis. O que em lliguin les mans a l'esquena per inutilitzar-me-les. O no, millor, que m'hi tirin salfumant a veure si em deixen invàlida!».

ESPECTADOR: (lkdaqkfdjkfgfga)

☞ Fragment condicionat: Sorgeixi o no una proposta de càstig adequada, cal, aquí, decidir-ne una i tirar endavant:

.....

☞ (Si l'espectador respon un càstig adequat):

CRIS: lkdaqkfdjkfgfga. L'heu sentit?

ANDREA: I tant que l'hem sentit! Brutal. No, no: brutal...

CRIS (*a públic*): lkdaqkfdjkfgfga serveix perfectament. M'agrada.

ANDREA: Ui, sí, a mi també. És una meravella!

TONI: Doncs bé... Ara que ja tenim un càstig d'adult, comprem o què?

CRIS: Comprem.

Final d'escena.

☞ (Si l'espectador respon una cosa inadequada):

CRIS (*a públic*): Perdona, eh? Sense ànim d'ofendre, però això que has dit és una autèntica collonada. No, no. De debò. O sigui, ara, per fer la gràcia, hem fet veure que tot aquest tall era improvisat i tal... però la veritat és que el fem cada dia i el públic d'ahir va fer un paper més digne.

MARTÍ (*a públic*): Bastant més digne.

TONI (*a públic*): Però bon rotllo, eh? L'important és participar.

ANDREA: Uí sí... Jo m'ho estic passant teta!

CRIS (*a públic*): A veure, es tractava de posar-hi una mica de criteri, home. De proposar-nos un càstig d'adult per ajudar-nos a desencallar el tema.

TONI (*a públic*): Ahir ens van dir, per exemple, que li féssim netejar totes les taules una a una amb la goma d'esborrar fins que se li encetessin els dits.

ANDREA: Ai, sí! I també podria haver-ho fet amb la punta de la llengua...!

CRIS: Hòstia, veus? Això sí que és una bona idea.

ANDREA: És una meravella!

CRIS (*a públic*): Un càstig cruel, elegant, proporcionat. D'adult.

MARTÍ (*a públic*): Va, tu. El/la de fkdhfsdhfsh, que t'ho posem fàcil. Digue'ns què és millor: que netegi totes les taules de la classe amb una goma d'esborrar fins que se li encetin els dits o que ho faci amb la punta de la llengua? Va, digues.

☞ (Si l'espectador no respon o ningú no sap què dir):

CRIS (*a públic*): Val. Val. Això és un funeral. O sigui, ara, per fer la gràcia, hem fet veure que tot aquest tall era improvisat i tal... però la veritat és que el fem cada dia i el públic d'ahir

estava molt més participatiu. Però molt més, eh? Va fer un paper més digne.

MARTÍ (*a públic*): Bastant més digne.

TONI (*a públic*): Però bon rotllo, eh? L'important és participar.

ANDREA: Uí sí... Jo m'ho estic passant teta!

CRIS (*a públic*): A veure, es tractava de posar-hi una mica de criteri, home. De proposar-nos un càstig d'adult per ajudar-nos a desencallar el tema.

TONI (*a públic*): Ahir ens van dir, per exemple, que li fèssim netejar totes les taules una a una amb la goma d'esborrar fins que se li encetessin els dits.

ANDREA: Ai, sí! I també podria haver-ho fet amb la punta de la llengua...!

CRIS: Hòstia, veus? Això sí que és una bona idea.

ANDREA: És una meravella!

CRIS (*a públic*): Un càstig cruel, elegant, proporcionat. D'adult.

MARTÍ (*a públic*): Va, tu. El/la de fkdhfsdhfsh, que t'ho posem fàcil. Digue'ns què és millor: que netegi totes les taules de la classe amb una goma d'esborrar fins que se li encetin els dits o que ho faci amb la punta de la llengua? Va, digues.

☞ Fragment improvisat: La CRIS, en MARTÍ i en TONI intenten que l'espectador en qüestió, o un altre, triï un dels dos càstigs. L'ANDREA pot continuar-hi ajudant seguint la línia del sarcasme.

☞ Fragment condicionat: *Es trüü o no una de les dues op-
cions, cal, aquí, decidir-ne una i tirar endavant:*

.....

☞ (Si algun espectador respon):

ESPECTADOR: lkdaqkfdjkqfga.

CRIS: Home, ja era hora! Doncs bé... Ara que ja tenim un càstig
d'adult, comprem o què?

CRIS: Comprem.

Final d'escena.

.....

☞ (Si cap espectador no respon):

CRIS: Doncs res, tu. No hi ha manera...

ANDREA: Oh, quina pena!

MARTÍ: Jo tiraria per la llengua, eh?

TONI: Sí?

ANDREA: Ui, sí, jo també...!

CRIS: (*a públic*): Doncs au. Però que consti que, si després la
Dolo no ho aprova serà per culpa vostra, eh? Nosaltres ja
hem demanat la mediació d'un adult.

Final d'escena.

Incorporant al text el càstig proposat pel públic i intentant recuperar (per part de la CRIS, en MARTÍ i en TONI) el registre interpretatiu no realista característic de tota la peça.

MARTÍ: *Vale*, ja està. S'ha acabat. Escola Els Tres Porquets. Va, Andrea, vine, anem per feina.

ANDREA: Aquí em teniu.

TONI: Quatre nens castigats.

CRIS: Injustament castigats.

TONI: L'Andrea ha confessat i en pagarà les conseqüències.

ANDREA: Ui, ja tremolo. Ui, quina por.

CRIS: Li lkdaqkfdjkqfga. (*Per exemple: «Li esclafarem els dits amb un martell».*)

ANDREA: Que sí. Que va. Que aquí em teniu.

TONI: Et lkdaqkfdjkqfga, hem dit. (*Per exemple: «T'esclafarem els dits amb un martell».*)

MARTÍ: Et lkdaqkf, imbècil. (*Per exemple: «T'esclafaré els dits, imbècil».*)

ANDREA: No ho diguis: fes-ho.

CRIS, MARTÍ i TONI: (...)

MARTÍ: Què?

ANDREA: Que ho facis, hòstia. Ja prou d'aquest codi dels collons i aquestes merdes, no?

CRIS, MARTÍ i TONI: (...)

De sobte, l'ANDREA evidencia als seus companys que sap que l'agressivitat amb què l'amenacen mai no tindrà conseqüències reals,

ja que es tracta, només, d'una agressivitat il·lustrativa, l'agressivitat pròpia dels jocs simbòlics dels infants i l'única que s'ha emprat al llarg de tota la peça.

MARTÍ: Si et dic que et lkdaqkf, n'hi ha prou. (Per exemple: «Et destrossaré els dits».)

ANDREA: Ja prou de jocs simbòlics, no?

CRIS: Però a tu, Andrea, què et passa?

ANDREA: No, Cris, què et passa a tu? Volies trobar el culpable, arrencar-li les ungles, cremar-li els cabells... Doncs fes-ho, va. Però fes-ho en sèrio. Aquí tens l'encenedor!

Traient-se un encenedor real de la butxaca i convidant-los a agredir-la de debò, l'ANDREA desafia els seus companys a comprometre's amb la realitat i amb un món adult on el joc simbòlic no hi té cabuda i on les accions tenen conseqüències.

MARTÍ: Va, aparta això.

ANDREA: El món funciona així.

TONI: Va, no ens posem nerviosos, tu.

ANDREA: A la manera adulta! Així ho volíeu, no?

TONI: No cal, Andrea; de debò.

ANDREA: Va, Toni, agafa'm fort del braç; així.

TONI: T'estàs passant.

ANDREA: No volíeu lkdaqkfdjkgfga...? (Per exemple: «Destrossar-me els dits amb un martell».)

TONI: Deixa'm, Andrea!

ANDREA: Jo intentaré fugir.

CRIS: Però què estàs fent?!

ANDREA: Haureu de retenir-me: així.

TONI: M'estàs fent mal!

MARTÍ: Andrea, prou! Ja ho hem entès!

ANDREA: Estampa'm contra la paret, Martí. No ho veus que estic en xoc, fora de mi!

MARTÍ: Ei, però què fas?!

CRIS: Et faràs mal!

ANDREA: I no és el que volíeu, Cris?

MARTÍ: Et faràs mal, Andrea!

ANDREA: Trobar el culpable, que pagués; una lliçó!

MARTÍ: Deixa'm. Va, deixa'm!

ANDREA: Fer-ho com els adults. De manera adulta.

CRIS: Ja n'hi ha prou, Andrea!

(...)

ANDREA: Va, pega'm, Cris!

CRIS: Què?

ANDREA: Que em peguis!

CRIS: (...)

ANDREA: Diuen que una hòstia a temps sempre va bé, no?
Doncs, va, atreveix-t'hi!

CRIS: Que no. Que em deixis!

ANDREA: Que em peguis, Cris! Què et passa, Cris? No era això el que volies?!

CRIS: Jo només volia sortir al pati, hòstia!

Acte 4

Amb un realisme sobri i auster, el característic del món dels adults.

26

TONI: Andrea, torna'ns la pilota.

ANDREA: M'heu dit que podia jugar amb vosaltres; us he demanat permís.

TONI: És clar. Si vols pots anar a buscar les altres nenes i us poseu a fer barrera a la nostra porteria.

MARTÍ: Mira: les tens allà, jugant discretament a l'ombra d'aquell plataner.

TONI: Sí. En aquell racó del pati no ens molesten.

ANDREA: Però és que no soc portera, jo. Jo soc davantera centre.

MARTÍ: Em fas un petó a la boca?

ANDREA: (...)

MARTÍ: És que em ve molt de gust.

ANDREA: (...)

MARTÍ: És que m'agrada molt.

(...)

ANDREA: Jo vull ser davantera centre.

TONI: Va, Martí, xuta. A veure si, amb el teu xut, encertes el sol.

27

CRIS: Al pati de la meva escola, sovint jugava a matar. Així, sabent que els meus actes criminals no tenien més conseqüència que uns genolls pelats o un pedaç als pantalons del xandall.

MARTÍ: Però, és clar, els assassinats aviat em van avorrir i em vaig passar a les violacions, que, amb això que la nena havia de resistir-s'hi, em va semblar que tindrien més gràcia.

CRIS: Però, com qui s'enganxa a les lllaminadures i no pot deixar de menjar-ne, aviat vaig voler jugar a massacres, holocausts i guerres i fins vaig desitjar provocar una guerra nuclear.

MARTÍ: Per cert, sabeu que si la bomba nuclear més poderosa de la història fos llançada sobre Nova York mataria 7,6 milions de persones?

CRIS: I sabeu que una bossa de cent grams de lllaminadures engreixa menys que un paquet de cacauets?

28

TONI: No és que no m'agradi la sorra fina, mama, és que se m'indigesta. De tanta com me n'has fet menjar, ara se m'indigesta. Els primers cops que jugàvem me'n feia uns bons tips; te'n recordes?

156

CRIS: Me'n recordo, sí. Però la gent, de vegades, canvia de gustos.

TONI: Jo no he canviat de gustos. Però sento que la panxa em pesa, sento que em creixen arrels, sento que no em puc moure.

CRIS: I no és bonic clavar les arrels al jardí d'algú altre?

TONI: És bonic, sí. Però, de vegades, a més de sorra fina, voldria menjar altres coses.

CRIS: No m'estimes, papa. Ja no m'estimes.

TONI: Només de vegades, voldria menjar altres coses.

29

MARTÍ: *Peste alta!*

(...)

TONI: Podries parar tu, ni que fos una vegada?

MARTÍ: No. No puc.

TONI: M'agradaria saber què se sent.

MARTÍ: És que no puc: és molt més divertit escapar-se.

TONI: Per això. M'agradaria provar-ho.

MARTÍ: Ja, però és que ets negre.

TONI: I?

MARTÍ: Que ets negre.

TONI: I?

MARTÍ: Que tornes a parar tu.

MARTÍ: Escolta: què se n'ha fet dels nostres cucs?

ANDREA: Doncs, de cop i volta, he fet desaparèixer la capsa.

MARTÍ: És que els cucs han fet les maletes i han marxat a perseguir el bon temps?

ANDREA: No: els he llençat a les escombraries. És que s'havien convertit en capolls i així, amb aquell color groguenc fastigós, no m'agradaven gaire.

MARTÍ: Ah.

ANDREA: (...)

MARTÍ: Escolta: vols que juguem a construir caminets per a les formigues del pati?

ANDREA: I si ens trobem formigues vermelles i negres d'aquelles que piquen?

MARTÍ: Estigues tranquil·la: només són formigues. Les podem esclafar.

CRIS: Mai no havia sentit la primavera esclatant dins de la meua boca.

ANDREA: T'has quedat el meu xiclet. Pren-t'ho com una penyora.

CRIS: Estàs en deute amb mi, que em deixes una penyora?

ANDREA: No. Però així m'asseguro que demà te'l vindré a buscar.

CRIS: M'agradarà mastegar aquest esclat de lliris i gessamí fins que no ens tornem a veure.

ANDREA: Anem? Està a punt de sonar el timbre.

CRIS: Anem. Sortim del nostre búnquer secret de flors i violes!

(...)

ANDREA: Anem. En Juanjo Quinielas m'espera.

(...)

CRIS: Estigues tranquil·la: mastegaré en silenci. Ningú no notarà que la primavera està a punt d'esclatar.

32

ANDREA: De petita vaig començar a col·leccionar cromos, postals i tota classe de coses. Va arribar un dia, però.../

TONI: Va arribar un dia, però, que totes les coses del món se'm van acabar. I aleshores vaig pensar: Podries col·leccionar persones.

ANDREA: Però, quan en vaig tenir una bona pila, em vaig haver d'organitzar.

TONI: És clar: totes les col·leccions segueixen alguna classe d'ordre.

ANDREA: I vaig començar a ordenar les persones per raça, sexe, ideologia i edat.

TONI: Amb els xinos vaig tenir alguns problemes perquè, és clar, tots els xinos s'assemblen.../

ANDREA: I fins crec que algun, pensant-me que ja el tenia, per error, el vaig intercanviar.

TONI: Ara, però, ja he acabat la meva col·lecció i totes les persones del món estan a les meves ordres.

ANDREA: I només em falten els planetes i les estrelles per col·leccionar.

CRIS: Toni, esborraràs el meu nom de la pissarra? Jo només volia sortir al pati. No volia que res d'això passés.

TONI: Ho faré. Tot i que, a aquestes altures —la veritat—, no sé si t'he apuntat de debò o era un simple joc simbòlic.

ANDREA: El meu nom no cal que l'esborris, Toni. Ja sabeu que a mi estar castigada m'agrada molt.

MARTÍ: Però què dius?

ANDREA: Dic que guixaré sempre que pugui la taula de la Dolo.

CRIS: Però si de què ens matem!

ANDREA: Ho sé.

MARTÍ: Però és que no has vist on ens ha dut tot això?

ANDREA: I que no ho veus, tu, que està a punt de sonar el timbre i que aquí no ha vingut ningú a controlar-nos?

(...)

TONI: Tens raó.

(...)

ANDREA: Un dia la meva àvia em va explicar que quan, ja de gran, va tornar a l'escola on havia anat de petita li va semblar que aquell pati immens que ella recordava era, en realitat, petit com una capsa de sabates.

CRIS: Doncs a mi aquesta classe ara em sembla una capsa de llumins.

ANDREA: Almenys, aquí, les parets no són invisibles.

(...)

MARTÍ: I de què ens serveix que no ho siguin?

ANDREA: No ho sé.

MARTÍ: No. Digueu: De què ens serveixen aquestes quatre parets?

(...)

CRIS: Guixem-les.

TONI: Què?

CRIS: Això: guixem-les. Amb retoladors. O amb el llapis.

MARTÍ: En *sèrio*?

CRIS: Sí: omplim-les de gargots. Aprofitem ara que ningú ens controla.

ANDREA: Fem-ho, va. A mi no em fa cap por que em castiguin.

MARTÍ: Ho fem o què?

TONI: Doncs no ho sé...

CRIS: Fem-ho, va. Pintem les parets. Omplim-les de colors, de dibuixos, del que ens doni la gana.

MARTÍ: Va, sí. Guixem-les!

CRIS: Descaradament.

MARTÍ: Sense fer silenci.

ANDREA: Sense que ningú ens hi obligui.

CRIS: Sense que ningú ens posi nota.

ANDREA: Com ens doni la gana.

TONI: Va, fem-ho, d'acord!

(...)

MARTÍ: Però un moment: ho fem de debò o fem com hem fet fins ara, que només hem fet veure les coses?

ANDREA: Fem-ho, no?

CRIS: Depèn. Tu creus que encara ens podem salvar?

Sonen violí i trombó,
t'apresses, empenys, estires.
P'ró a aquest joc de les cadires,
mai no paren la cançó.

Ara plora el clarinet,
amb gemecs de melangia,
se t'esmuny tota alegria,
no seràs qui quedi dret.
La fatal pulsació,
tu bé que la deixaries,
p'ró a aquest joc de les cadires,
mai no paren la cançó.

El piano es troba sol,
la canalla es desconsola.
Qui té el cul llogat a escola,
ja se sap, no seu on vol.
En funesta processó,
corres, escups i conspires,
p'ró a aquest joc de les cadires,
mai no paren la cançó.

I si el flautí ja ha callat
i no t'han deixat on seure,
marxes sense fer-te veure,
et decantes, fatigat.

Però alleugerit respire,
lliure d'obligació:
que a aquest joc de les cadires,
mai no paren la cançó.

Sonen violí i trombó,
alguns volten, tu sospires:
que ara, el joc de les cadires,
mai més no et serà presó.

El mar no cap dins d'una capsa de sabates es va estrenar al Teatre Tantarantana el febrer del 2018 per part de la companyia El martell, amb el repartiment següent:

ANDREA: Andrea Artero

CRIS: Cristina Arenas

MARTÍ: Martí Salvat

TONI: Toni Guillemat

Dramatúrgia i direcció: Laia Alsina Ferrer

Ajudantia de direcció: Robert González

Escenografia i vestuari: Carlota Masvidal i Gala Garriga

Disseny de llums: Rubèn Taltavull

Producció executiva: Júlia Simó

Producció: El martell

Aquest llibre ha estat compaginat
amb la tipografia Bembo en cos 11,4
i s'ha imprès amb un paper òfset cru
de 88 grams.

ALTRES TÍTOLS

Infàmia · Desclassificats

Pere Riera

Ventura · Volem anar al Tibidabo

Cristina Clemente

hISTÒRIA

Jan Vilanova Claudín

Llibert

Gemma Brió Zamora

Un tret al cap

Pau Miró

Si no t'hagués conegut

Sergi Belbel

La dansa de la venjança

Jordi Casanovas

Tortugues

Clàudia Cedó

Fairfly

Joan Yago · La Calòrica

Teatre trans i altres textos no
normatius

Marc Rosich

El teatre de Laia Alsina Ferrer és essencialment polític i posa el focus en els mecanismes de control que utilitza el poder hegemònic. En aquest volum, recollim dues obres que permeten copsar la proposta dramàtica de l'autora: textos rapsòdics i fragmentats que trenquen amb el cànon aristotèlic i proposen una posada en escena que defuig el realisme.

Y-X (o la fidelitat dels cignes negres) planteja una reflexió sobre la cultura de la monogàmia obligatòria i l'amor romàntic, mentre que *El mar no cap dins d'una capsa de sabates* se submergeix en la infantesa per fer una revisió crítica dels valors aparentment innocents que rebem durant aquesta etapa de la vida.

PVP: 14,00 €

www.comanegra.com

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

comanegra